Bibl[illegible]ipală
T[illegible] Mureş

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

38 (104)

JOI, 18 SEPTEMBRIE 1969, ANUL III

EXCEPTIONAL! NUMĂR DUBLU

Sfîrșit de vacanță, început de an școlar...
Foto: GR. PREPELIȚĂ

DIN SUMAR:

o RĂSFOIND... CRONICA UNEI VACANȚE! o PENTRU PRIMA OARĂ: AVENTURILE PROFESORULUI PARBRIZ! o NEAȘTEPTAT: ÎNTÎLNIRE PE MARTE! o TREI PAGINI, 18 FOTOGRAFII ȘI MULTE ÎNTÎMPLĂRI DE NECREZUT CU... CÎINELE, PRIETENUL OMULUI! o O CĂLĂTORIE ULUITOARE PRIN... ORAȘE GIGANT! o 4 PAGINI DE ȘTIINȚĂ, 2 PAGINI DE SPORT, PAGINI DISTRACTIVE... ȘI ALTE SURPRIZE!

«Elevi și eleve, aveți fericirea de a trăi în cea mai luminoasă epocă din istoria poporului nostru, în care vă sînt create toate condițiile pentru a vă realiza cele mai cutezătoare gînduri și aspirații. Datoria voastră este să învățați cu sîrguință, să urmați cu încredere sfaturile învățătorilor și profesorilor, să folosiți din plin acești ani, anii dezvoltării și modelării personalității, pentru a vă însuși temeinic comorile științei și culturii, pentru a aprofunda și îmbogăți printr-un studiu perseverent și sistematic cunoștințele dobîndite în școală. Răspundeți prin muncă și comportare în școală și în societate, grijii pe care v-o poartă partidul și întregul popor, dovediți prin rezultatele obținute la învățătură că veți fi un schimb de nădejde al părinților și fraților voștri, animați de dorința de a ridica pe cele mai înalte culmi patria noastră socialistă».

Din Salutul Comitetului Central
al Partidului Comunist Român,
Consiliului de Stat,
și Consiliului de Miniștri
ale Republicii Socialiste România
adresat cadrelor didactice și elevilor
cu prilejul deschiderii noului an școlar

LA ÎNCEPUT DE AN ȘCOLAR

Cu toate pînzele sus!

A început noul an școlar, cutezătorule, și trebuie să spunem deschis că, odată cu tine, emoția ne-a cuprins și pe noi. Este o emoție *aparte*, pe care o așteptăm în fiecare toamnă cu o bucurie *aparte*, aproape cu neputință de descris: bucuria revederii colegilor și profesorilor dragi, după zilele însorite ale vacanței, petrecute în tabără la munte, sau la mare, în drumeții și excursii, la bunicii care nu te-ar mai fi lăsat să pleci de la ei; bucuria primului pas făcut în clasa curată și luminoasă, care atîtea săptămîni a dus dorul veseliei tale exuberante; bucuria deschiderii cărților tale de școală, care, ca în fiecare an, te întîmpină surîzătoare, împreună cu florile cele mai frumoase, pe care profesorii și învățătorii tăi ți le-au așezat pe bancă.

Cărțile acestea care, ca niște puternice și miraculoase pînze de corabie, te vor purta mereu mai departe, în lumea minunată a științei și culturii, a cunoașterii, dîndu-ți forțe pe care aproape că nici nu le bănuiai, sînt darul frumos pe care în fiecare toamnă partidul și statul nostru, poporul nostru, ți-l fac ție, celui care te pregătești încă de pe acum, din anii cei mai fragezi ai vieții, pentru a deveni un constructor de nădejde al socialismului în patria noastră, un fiu demn al României socialiste. Împreună cu tine, cutezătorule, în prima zi de școală, au primit gratuit cărțile lor dragi și alți peste 2 900 000 de colegi de-ai tăi, elevi la cursurile de zi ale școlii generale obligatorii de zece ani, numărul total al acestor cărți ridicîndu-se la 26 de milioane!

Dar emoția noastră are o nuanță deosebită în această toamnă și pentru că începutul anului școlar reprezintă în același timp, începutul unei perioade noi în învățămîntul românesc: trecerea la școala generală de zece ani în lumina principiilor fundamentale ale Congresului al X-lea al Partidului Comunist Român.

Tuturor — pionierilor, elevilor, învățătorilor, profesorilor, comandanților de pionieri și părinților, acum la început de an școlar: spor la muncă, sănătate și cît mai multe succese!

CUTEZĂTORII

ARITMETICA

FOTO: GRIGORE PREPELIȚĂ

DE LA COMUNIȘTI
ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA

SENSUL ADÎNCURILOR

Există profesii parcă prin însăși natura lor predestinate unei aure romantice. Mulți vorbesc, bunăoară, de romantismul profesiei de geolog, și pe bună dreptate, deoarece puține profesii umane solicită cu atîta intensitate însușiri fizice și morale de cea mai mare bogăție și complexitate.

Puțini cunosc însă cu adevărat coordonatele muncii cotidiene a geologilor, condițiile specifice unei meserii care îl pune pe om față în față cu sensurile cele mai adînci ale personalității sale. E o continuă confruntare cu sine, o confruntare mai ales de ordin moral, cu atît mai puternică și, uneori, mai dramatică cu cît are loc, de obicei, la mare depărtare de orice așezare omenească, în locuri ferite de ochiul veghetor al opiniei publice și unde unicul reper de conduită e propriul spirit de răspundere, propriul simț al datoriei.

Geologii, după cum se știe, lucrează în echipe restrînse sau, adesea, chiar individual. De aceea, în această profesie calitățile cele mai prețuite sînt **tenacitatea și aptitudinea de a trăi și a munci întotdeauna ca și cum ai fi în văzul lumii.**

Într-o anume perioadă, geologii **Florian Tănăsescu** și **Gheorghe Pitulescu,** ambii comuniști, primiseră drept sarcină de serviciu să prospecteze într-o regiune a țării zăcăminte de metale neferoase. Săptămîni în șir de eforturi istovitoare, de aventurare adesea în necunoscut, de escaladare a unor versanți muntoși plini de primejdii le-au trebuit spre a alcătui harta geologică amănunțită a zăcămintelor pe care le descoperiseră. Cu harta în rucsac, s-ar fi putut declara mulțumiți, și fără îndoială că aveau tot dreptul la un asemenea sentiment de satisfacție. Avînd conștiința datoriei împlinite, ce era mai firesc decît să-și strîngă corturile și s-o pornească înapoi, spre casă? «Firescul» însă a căpătat aici o altă înfățișare.

În pofida succesului cu care fusese încununată misiunea lor, ei erau de fapt... nemulțumiți. De ce? Doar, în ciuda faptului că o altă echipă de geologi, care-i precedase, stabilise că prin acele locuri nu se găseau zăcăminte de baritină, cercetările lor îi duseră la concluzia că meleagurile respective ascundeau și acest deosebit de prețios minereu. Unde? Pentru a detecta cu precizie locurile ar fi trebuit să mai zăbovească, să mai investigheze.

Zis și făcut! Fără să stea mult pe gînduri, au străbătut cele cîteva zeci de kilometri care-i despărțeau de cea mai apropiată comună cu oficiu poștal și au trimis la București o telegramă în care, după ce comunicau despre îndeplinirea misiunii ce le fusese încredințată, solicitau permisiunea să mai rămînă pentru a-și putea continua cercetările. Răspunsul a venit neîntîrziat: Urări de succes în noua misiune!

Au fost nevoiți să ia investigațiile de la capăt, să stră-

VICTOR BÎRLĂDEANU

(Continuare în pag. 4)

CRONICA unei VACANTE

EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII

Și iată-ne trecuți de prima etapă, cea mai grea, dar și cea mai pasionantă a expedițiilor, care s-a încheiat cu un succes deplin: 60 de zile de concurs; peste 500 expediționari, fete și băieți; aproximativ 10 000 de kilometri parcurși la peste 500 m altitudine; mii de obiecte și alte mărturii concrete ale diverselor cercetări desfășurate de-a lungul itinerariilor.

Munții, cu drumurile și cărările, cu satele și stînele, cu pădurile și poienele, cu peșterile misterioase, cu ruinele vechilor cetăți înălțate pe culmi, cu obiectivele industriale și șantierele alpine, cu toate bogățiile și inegalabilele lor frumuseți au rămas departe, în urmă. Expediționarii s-au întors cu toții acasă, sănătoși, voinici, bronzați și bine dispuși. Dar mai ales... bogați.

De cîtva timp, pe adresa Consiliului Național al Organizației Pionierilor sosesc, din diverse părți ale țării, colete care, dintr-un punct de vedere, îi cam pun în încurcătură pe cei de la poștă, expeditorii avînd niște nume ciudate:

(Continuare în pag. 4)

ARTIȘTII DE LA HOMOROD

Și în acest an concursul de creație literară inițiat de Consiliul Național al Organizației Pionierilor a cunoscut un succes răsunător. Ca membru al juriului aș putea să consemnez — cel puțin în privința poeziei — o creștere îmbucurătoare a calității artistice a creației pionierești, rod al unor experiențe cîștigate între timp și al unei selecții mult mai exigente.

Și din nou tabăra de la Homorod a fost aleasă ca loc de întîlnire pentru cei mai buni dintre cei buni. Este drept că la Homorod a plouat din belșug. A fost însă o întrecere între cer și purtătorii cravatelor roșii, pentru că în aceste două săptămîni «ploaia» de creații n-a fost mai prejos de cea care prefăcuse măruntul Homorod într-o vijelioasă cascadă.

În cele 14 zile de veselie și febră creatoare am avut prilejul să văd la «lucru» pe cei mai mulți dintre laureați. Și dacă adesea cabinetul medical era asaltat de vocile care puseseră prea multă pasiune în trăirea dramaticelor meciuri de handbal sau fotbal, nu-i mai puțin adevărat că și condeiele au fost tocite din belșug. Am citit promițătoarele creații scrise în tabără de Vasile Poenaru, Mihai Dragoman, Ștefania Grădinaru, Dan Petrușca, Anca Bojan, Raluca Macovei, Miruna Rădulescu, Virgil Ște-

(Continuare în pag. 4)

ÎN TABĂRA MINI TEHNICUS '69

Mărturisesc că atunci cînd am pornit spre tabăra Minitehnicus de la Sinaia aveam idei preconcepute. Tehnicieni? Hm! Tocilari superstudioși Scheme! Discuții interminabile despre mecanisme, tranzistori, circuite. Uf, ce plictiseală!

De unde să știu că «superstudioșii» cîștigători ai unui concurs prin excelență tehnic sînt niște simpatici șugubeți cu o fantezie efervescentă, dornici de veselie, cîntece și dans.

Seara, în aer liber, la lumina lămpilor cu vapori de mercur, superstudioșii minitehnicieni deveneau niște cavaleri desăvîrșiți care invitau în cel mai desăvîrșit mod fetele la dans și tot în cel mai desăvîrșit mod evoluau în ritmurile cele mai moderne.

Poate că momentele cele mai distractive au fost mesele. Detașamentul de serviciu se străduia să-și pregătească propriile-i surprize, care să nu semene cu ale detașamentului anterior. Caricaturile, epigramele, rebusurile-păcăleală, umorul de bun gust au

(Continuare în pag. 4)

TELEGA - START!

Locul, data și chiar ora întîlnirii au fost respectate! Așa că, iată-i aici, la Telega, pe cei mai vestiți rachetiști, navo și aeromodeliști din întreaga țară. Momentul festiv al deschiderii taberei i-a reunit pe toți. Apoi, încă de-a doua zi, au început să meșterească la «minunile» lor zburătoare sau înotătoare. Din cînd în cînd însă, atrași de minunatul decor ce-i înconjura, îi întrebau, ca din întîmplare, pe comandanți: «În partea aceea ce este?» «Dar acolo?» «Pînă la Peleș e departe?»

Întrebările lor și-au găsit răspunsul în zilele următoare. Excursiile la muzeul de la Doftana, la muzeul «N. Grigorescu», la castelul Iuliei Hașdeu, la castelul Peleș le-au satisfăcut pe deplin dorințele. Și, cum astfel de momente trebuie neapărat imortalizate, iată-i pe toți într-un mic popas pe dealul Rotunda și oglindindu-se în apa băilor Telega.

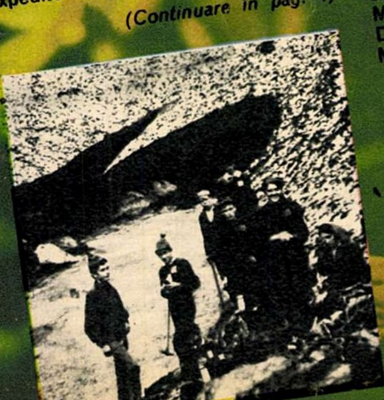

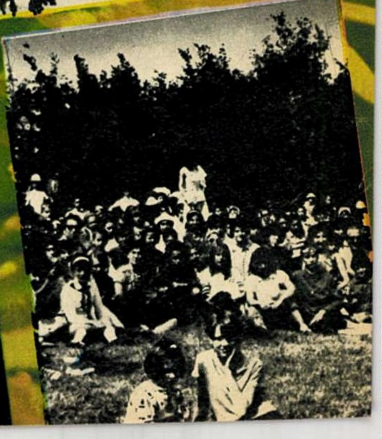

(Urmare din pag. 3)

«Borcea», «Șoimii Făgărașului», «Îndrăzneții», «Tudor Vladimirescu», «Temerarii», «Zorile», «Bucur», «Vulturii» ...În pachetele acestea — unele mai mici, altele însă atît de mari că-i nevoie de mașină ca să poată fi transportate, — dar toate ambalate cu grijă, solid și înflorate cu peceți de ceară roșie, sînt tot felul de «comori», unele mai

Expedițiile Cutezătorii

interesante decît altele: fragmente de vase antice din care probabil că au mîncat geții și dacii, plante rare, minerale, vechi obiecte de uz casnic și de artă populară, caiete cuprinzînd culegeri de folclor, benzi cu înregistrări de cîntece populare, zeci de metri de film, fotografii și jurnale de bord. «Comorile» acestea s-au constituit într-un original tezaur a cărui valoare va fi în curînd apreciată de specialiști. Dar oricare ar fi calificativul pe care-l vor pronunța aceștia, noi putem spune, încă de pe acum, că de la prima ediție «Expedițiile Cutezătorii» au pășit cu dreptul!

CONSTANTIN DIACONU

În fotografii: pagini din albumul echipajului «Șoimii Făgărașului».

ÎN TABĂRA MINITEHNICUS' 69

(Urmare din pag. 3)

transformat cele 3 mese pe zi (plus două gustări) în festinuri ale veseliei.

Ceea ce nu i-a împiedicat pe minitehnicieni să fie în același timp vajnici excursioniști, dibaci parteneri în jocurile de orientare, cîteodată curajoși piloți de carturi sau adevărați savanți (la proporția vîrstei lor) în probleme tehnice.

Am plecat la tabăra minitehnicienilor convins că voi muri de plictiseală, dar nicăieri n-am petrecut mai bine!

A. WEISS

La Mogoșoaia, umbra secolelor ocrotește voioșia nestăvilită a unei vacanțe fără seamăn de frumoasă.

În tabăra de la Bușteni, un moment de neuitat l-a constituit întîlnirea pionierilor cu participanți la vara fierbinte a anului 1944, vara eliberării.

Snagovul, cu lacul și pădurea sa străveche, și-a pus tot farmecul la dispoziția tinerilor aflați într-un binemeritat «armistițiu» între doi ani de bătălii ale învățăturii.

ARTIȘTII DE LA HOMOROD

(Urmare din pag. 3)

faniu, Pintea Adrian, Florin Dumitrache *— descoperiri ale acestui concurs, speranțe certe ale literaturii de mîine. M-a bucurat de asemenea hărnicia celor mici, încă prezenți sau abia săltați din primul ciclu al școlii generale.* Leila Platon, Gabriel Bitică, Camelia Rîcu, Delia Procopiuc, Diana Dragoș, Maria Tănase, *ca să nu amintesc decît pe cîțiva, ne-au dovedit că, în pofida handicapului de vîrstă, pot sta cu cinste în rîndul premiaților.*

Vor rămîne neuitate micile cenacluri de detașament risipite pe dealuri, prin luminișuri tăinuite de brazi, întîlnirile emoționante și pregătite cu tot dichisul gospodăresc dintre reprezentanții unor județe, marele cenaclu al taberei, în care, paralel cu o îndîrjită dispută critică pe marginea scrierilor unor laureați, s-a făcut o trecere în revistă a celor mai izbutite creații scrise în tabără, în lectura autorilor.

«Scriitorii» nu au fost singuri. În acest an ei au împărțit bucuriile taberei cu cei 400 de plasticieni la fel de talentați și la fel de harnici. În diminețile însorite, pajiștile homorodene erau smălțuite de flori, dar și de foile de bloc ce se acopereau cu o paletă cromatică pe care natura ar fi putut fi invidioasă. Sub amenințarea ploii, vilele deveneau ateliere de pictură. Aici, «școala» de pictură de la Vulturești-Argeș, adevărată explozie de culori vii; alături cea din Bolintin-Vale, cronică a vieții satului, dincolo, cea hunedoreană, cu ingenioase efecte de bej și maro scoase din aplicarea pe hîrtie a unor suprafețe de nisip sau humă.

Să nu se creadă cumva că între «scriitori» și «pictori» au existat bariere. Poate că niciodată aceste arte nu au conlucrat mai armonios ca aici.

Cîți scriitori nu dădeau tîrcoale plasticienilor, trădînd măcar pentru un ceas condeiul cu penelul și cîți pictori nu-și găseau în poeziile colegilor lor izvoare de inspirație! Gazeta de perete sau interesantul album de versuri sînt doar dovezi palpabile ale colaborării celor două «secții».

Că mica încercare a avut efecte favorabile s-a văzut în ultimele zile de tabără. Cenaclului final al literaților plasticienii i-au dat o replică la fel de expresivă: expoziția de pictură cu peste 200 de exponate, unele din ele remarcabile.

Întrecerea de la Homorod a avut un mare cîștigător — frumosul — și un rezultat de o neprețuită valoare: descoperirea cu un ceas mai devreme și confruntarea pe plan național a talentelor în mugur, care vor cinsti peste cîțiva ani arta și literatura românească.

TUDOR OPRIȘ

În drumeție la Iezer

Autobuzul ne-a lăsat nu departe de frumosul lac Iezer, din apropierea comunei Sadova.

Expediția noastră de recunoaștere a început. N-a fost de loc lipsită de peripeții. O baie... nedorită în albia pîrîului, un spin intrat în picior sau o «colecție» de pietre într-un pantof ne-au înveselit și ne-au îndemnat să fim ceva mai atenți.

Am pornit prin pădure și, cam după o jumătate de oră de mers, am întîlnit un șarpe. O urmărire palpitantă și, peste cîteva minute, șarpele (ce-i drept, nu prea mare), era captiv într-un borcan. Tritoni, lipitori, diverse larve au părăsit rînd pe rînd apa lacului și au luat loc în pungi de plastic. Acestora li s-au adăugat, mai tîrziu, o frumoasă șopîrlă verzuie și o broască foarte frumos colorată.

Ne-am reîntors la «bază», am amenajat un bazin pe cursul pîrîiașului și, după ce le-am dat drumul în bazin, am început să selecționăm animalele pe care aveam să le luăm cu noi. În toiul operațiilor de selecționare, broasca a profitat de o neatenție de moment și a luat-o la sănătoasa. Oricît am căutat-o mai tîrziu, n-am mai dat de ea.

Și cînd te gîndești că era cel mai frumos exemplar capturat în «expediția» noastră!

În timp ce doi dintre membrii expediției trăiau aventuri palpitante cu pluta pe lac, noi, ceilalți, ne pregătisem pentru prepararea ceaiului. Venise timpul ca ceaunul luat de-acasă să-și îndeplinească misiunea. Apa începu să clocotească; în curînd ceaiul fu pus la fiert. Ne-am fotografiat lîngă ceaun și... ceaiul nostru a fost gata. Dacă a fost bun? Pot să vă asigur că da, întrucît nu a mai rămas nici o picătură.

Soarele asfințise de mult, se făcuse tîrziu. Pe drum, se auzea zgomotul autobuzului care venea să ne ducă înapoi. Ne-am despărțit cu greu de aceste locuri minunate, făgăduindu-ne că vom mai reveni.

ȘTEFAN TITĂ Șc. generală nr. 2, Cîmpulung Moldovenesc, jud. Suceava

SENSUL ADÎNCURILOR

(Urmare din pag. 2)

bată din nou, petic cu petic, zona respectivă. Între timp, venise o iarnă timpurie, aspră și nemiloasă în acel an. Noaptea cădea o zăpadă abundentă pe care soarele din timpul zilei nu prea izbutea s-o topească. Desele vîntoase montane răscoleau zăpada, făcînd și mai anevoioase cercetările. Uneori, semnele cu care delimitau ziua perimetrele unde prezența baritinei fusese constatată cu certitudine erau smulse noaptea de cîte o rafală de vînt. Florian Tănăsescu și Gheorghe Pitulescu nu se lăsau descurajați de aceste neașteptate obstacole ridicate de natură, care parcă își păzea cu strășnicie tezaurul. Luau cercetările de la capăt, cu și mai mare îndîrjire, cu ambiția neînduplecată de a-și duce la bun sfîrșit misiunea pe care ei înșiși și-o asumaseră cu spiritul de răspundere propriu comuniștilor.

La sfîrșitul toamnei, cei doi geologi — bărboși, cu chipurile ostenite — și-au făcut apariția la București purtînd în rucsac și prețioasa hartă a zăcămîntului de baritină.

Reflectînd la fapta celor doi geologi, am înțeles dintr-o dată că în ea se oglindește o elocventă realitate interioară. Sensul simbolic al adîncurilor explorate de ei acesta e: să descoperi, să scoți mereu la iveală tot ce e mai bun în tine, să valorifici, laolaltă cu inepuizabilele avuții ale țării, și marile avuții lăuntrice ale omului!

30 DE ZILE ÎN ORAȘUL CRAVATELOR ROȘII

După două ore de zbor deasupra teritoriului sovietic, turboreactorul Tu-104 aterizează pe aeroportul din capitala Crimeei — orașul Simferopol. Din avion, alături de alte delegații, coboară și un grup de pionieri români. Urcați în autobuze, ne-am îndreptat spre litoralul sudic al Crimeei. Și iată că, după trei ore de mers, la orizont apare orașul cravatelor multicolore — Artekul.

Așezat într-un amfiteatru natural, străjuit pe de o parte de muntele Aiu-Dag,iar pe de alta scăldat de valurile Mării Negre, Artekul oferă locuitorilor săi priveliști de neuitat. Unele dintre vile sînt înconjurate de livezi de măslini și palmieri, iar altele de chiparoși și dafini, magnolii și leandri.

Artekul este compus din 9 tabere, fiecare dintre ele avînd o denumire proprie. Delegația noastră a fost repartizată în unitatea «Morskaia», unde se aflau și pionierii din Anglia, Franța, Polonia, Luxemburg, Cehoslovacia, Italia, S.U.A., Suedia și mai multe detașamente de pionieri sovietici.

În cele 30 de zile de la Artek, pionierii români au participat la numeroase acțiuni organizate la nivelul taberei: Ziua păcii și solidarității cu copiii eroicului Vietnam, evocarea locurilor legate de numele lui Lenin, întîlnirea cu cosmonautul sovietic Beleaev, vizitarea expoziției dedicate cuceririlor cosmice, vizitarea palatului prințului Voronțov, excursii la Yalta etc. Au mai fost organizate pentru fiecare delegație în parte plimbări de agrement cu vaporașul pe litoralul sudic al Crimeei. Pionierii români au organizat și o temerară expediție pe vîrful muntelui Aiu-Dag, care a durat două zile.

A intrat în tradiția Artekului de a se organiza de către fiecare delegație în parte o zi denumită națională. Delegației noastre i s-a rezervat ziua de 31 iulie. La careul de dimineață, în acordurile Imnului de stat al României, pionierii noștri au ridicat pe cel mai înalt catarg tricolorul românesc.

Un viu interes în rîndul tuturor delegațiilor l-a stîrnit deschiderea expoziției din activitatea pionierilor României, urmată de o conferință de presă la care au participat și delegații din alte tabere. În după-amiaza aceleiași zile, au fost organizate audiții de cîntece și învățarea celor mai cunoscute jocuri pionierești. Seara, delegația noastră a prezentat un interesant program artistic la care au participat peste 500 de pionieri. În timpul spectacolului, pionierii noștri au fost filmați și fotografiați, iar cu ocazia încheierii taberei am trăit emoții plăcute, văzîndu-ne pe ecranul cinematografic de la Artek.

După o ședere de 30 de zile la Artek, am fost oaspeții capitalei Uniunii Sovietice. Aici, la Moscova, împreună cu 34 de delegații de la Artek, am depus o coroană la Mausoleul lui V.I. Lenin, din Piața Roșie, am vizitat Kremlinul, renumitele Galerii de artă Tretiakov, Universitatea Lomonosov, Panorama «Bătălia de la Borodino», Expoziția realizărilor economiei nationale a Uniunii Sovietice și altele. În ajunul plecării, gazdele ne-au oferit un excepțional recital de balet, susținut de renumiții balerini sovietici.

Prof. DUMITRU BUSURCĂ

Filă de album

Pe coordonatele copilăriei vacanța mare este sinonimă cu una dintre cele mai frumoase file de album ale vieții. Am fost martori la nașterea unei astfel de neprețuite zile în tabăra de pionieri de la Costinești.

DOI CĂPITANI

Dimineață de vară. Soarele își cerne bronzul peste sutele de copii prezenți la finala Olimpiadei sportive. Ca la un semn răsună aplauze. Sînt pentru jucătorii celor două echipe, de baschet și fotbal, cîștigătoarele locului întîi. Profesoara de educație fizică, Edit Pîrvu,îmi prezintă pe cei doi căpitani:

— Răzvan Firea, căpitanul echipei de fotbal, din București.

— Eugen Manu, căpitanul echipei de baschet, tot din București.

Nu am emoții, deși intervievez deodată doi căpitani! Aflu despre scorurile strînse la care s-au desfășurat meciurile anterioare, multe amănunte despre Vasile Văcaru, Adrian Vîrțanu, Florin Dumitru, Lucian Roșianu, adevărați maeștri ai fentelor.

Privim fotografiile echipelor.

— Amintiri frumoase, spune cineva.

— Și un gînd frumos, adaugă Răzvan. Ne-am hotărît să ne întîlnim, peste cîțiva ani, în reprezentative mai... serioase!

Urărilor de succes li s-au adăugat o mulțime de planuri... Fiecare va duce cu el o fotografie pe care o va arăta prietenilor, colegilor. Și cînd vor spune: «Am fost campioni», să știți, copii, că ei vor rosti un mare adevăr!

O TROMPETĂ, O CHITARĂ...

O melodie caldă se aude de undeva, de pe malul mării. O clipă de tăcere și... aplauze, felicitări. Sînt aici, printre ceilalți copii, și laureati ai Festivalului cultural-artistic al pionierilor și școlarilor din anul 1969. Facem cunoștință cu Mircea Kirali din Turda, Iosif Fleischer din Sibiu, Rodica Bartiș din Iacobeni, Gabriela Dobru din Caracal și MartaMancaș din Piatra Neamț. Aceștia sînt doar cîțiva dintre artiștii care au înveselit serile colegilor de tabără cu cîntece, glume, povestiri și dansuri. În seara aceasta ei întîrzie puțin privind în tăcere neliniștita mare. De ce?!

Mîine dimineață, cînd soarele va răsări, va observa surprins că prietenii de cîteva zile i-au furat bronzul și au plecat... Nu-i nimic, va spune prietenosul astru. Drum bun celor care pleacă, bun venit celor care vin! Și o dată cu toți copiii țării își va scrie și el în album o filă de neuitat.

GEORGE FILIP

Cei doi băieți care vă zîmbesc din fotografie sînt doi premianți: **CRISTIAN POPESCU** (clasa a VII-a — Constanța) și **ALEXANDRU NESTOR** (clasa a VIII-a — București). Vă povesteam, nu de mult, despre un concurs organizat de «Cutezătorii» împreună cu ziarul francez «Le Figaro»: în taberele de pe litoral, pionierii s-au întrecut în a modela în nisip. Cristian și Alexandru, primii clasați, au participat la faza finală desfășurată în Franța. De data aceasta Cristian a ocupat locul 6, iar Alexandru locul 8. Un frumos final de vacanță!

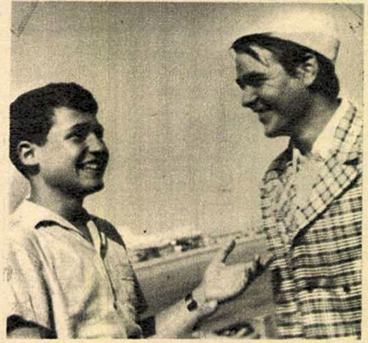

ÎNOTĂTORII DIN... MUNȚI TRANSMIT

La poalele Apusenilor, acolo unde șesul vrea parcă să țină piept muntelui, acolo unde brazii sînt vecini cu izvoarele termale se află un loc minunat — Moneasa.

Șaptezeci de mici înotători au făcut să răsune de glasuri și urale acest colț al liniștii. Era ziua concursului pentru «Cel mai rapid înotător». Pînă la fluierul arbitrului a mai putut fi auzit foșnetul brazilor. Apoi au intrat în acțiune suporterii:

— Hai-de, Da-ne!

— Hai-de, Fran-cisc!

— Mi-ha-e-la, Mi-ha-e-la!

Și tot așa pînă cînd au fost anunțați culegătorii de lauri. La băieți: Viorel Balmuș, *jud. Galați;* Dan Bucățea, *Reșița;* Francisc Turóczy, *jud. Bihor; iar la fete:* Georgeta Ghiuro, *jud. Hunedoara;* Clara Dentesh, *jud. Mureș și* Mihaela Barbu, *Constanța.*

LUMINIȚA SĂNDULESCU
Tabăra natională de natatie
Moneasa — jud. Arad

În fotografie: Dinu Giugulean *din Arad, cîștigătorul locului I la 25 m spate.*

AMINTIRI DE NEUITAT

La 60 de kilometri de Berlin, pe malul lacului Werbellinsee, într-o pitorească pădure de pini și mesteceni, se află cea mai mare și cea mai frumoasă tabără de pionieri și școlari din R.D. Germană, cunoscută sub denumirea de Republica pionierilor. Aici și-a petrecut vacanța și un grup de pionieri din România.

Zilnic în fața vilei locuite de delegația română își făceau apariția grupuri de copii germani, maghiari, belgieni care veneau să se întîlnească cu pionierii români.

În timpul șederii în tabăra de pe malul lacului Werbellinsee, pionierii români au participat la nenumărate acțiuni. Serbarea «Neptun», întîlnirile de prietenie cu pionierii din R.D.G., Uniunea Sovietică, R.P. Ungară, R.P. Bulgaria, Franța, Belgia și alte țări, jocurile de orientare turistică, acțiunile din cadrul Casei pionierilor și a Centrului cosmonauților din tabără sînt doar cîteva.

Despre activitățile desfășurate de pionierii români vorbesc și cele 7 diplome cu certificatul de excepțional, foarte bine și bine obținute la Festivalul tinerelor speranțe, locul I obținut la activitățile practice desfășurate în atelierul taberei, o medalie de argint la spartachiada taberei, locul III la concursul de desene pe asfalt, calificativul excepțional la parada costumelor pionierești și a portului național și multe altele.

N. CONSTANTINESCU

În sudul Bavariei într-un splendid peisaj se află localitatea Schwangau Füssen (R.F. a Germaniei). În tabăra internațională de aici și-au petrecut vacanța 900 de copii din România, Anglia, Cehoslovacia, Iugoslavia, Vietnamul de Sud și din țara gazdă. Frumoasele activități din tabără s-au desfășurat sub semnul păcii, prieteniei și înțelegerii între popoare. Acesta a fost de altfel și mesajul înscris de participanți pe cele 900 de baloane lansate în ziua închiderii taberei.

Grupul de pionieri români care și-a petrecut o parte din vacanță într-o tabără internațională din R.P. Mongolă a avut prilejul să cunoască multe din sporturile tradiționale ale gazdelor. În mod deosebit i-au impresionat întrecerile de cai, tragerile cu arcul și întrecerile de lupte. Aceste sporturi sînt practicate și de copii.

O CORESPONDENȚĂ SPECIALĂ DE LA PARIS PENTRU «CUTEZĂTORII»

CAVALCADA PRIETENIEI

...este o sărbătoare care lasă o amintire de neuitat copiilor care au avut norocul să participe la ea. Organizată de Uniunea pionierilor francezi «Les Vaillants», serbarea se desfășoară în localitatea franceză Malakoff, desemnată ca cetate a prieteniei internaționale. În anul acesta, la cea de a II-a ediție a Cavalcadei au participat ca invitați copii din România, Bulgaria, Ungaria și Italia.

Pe stadionul orașului, sub cerul curat de vară, a avut loc una din cele mai originale demonstrații. Sub ochii fermecați ai unui public numeros, de toate vîrstele, s-a revărsat pe stadion fantezia nenumăratelor care alegorice, fiecare avînd o anumită semnificație. «Soare pentru toată lumea» a fost carul alegoric care a deschis demonstrația cu o ploaie de confetti și serpentine. A urmat apoi carul reprezentînd învățătura. Dar unul dintre cele mai strălucitoare care alegorice

DOI SCRIITORI ÎN CONSTELAȚIA VACANȚEI

În vara ale cărei ecouri le adună aceste pagini, scriitorii CONSTANTIN GEORGESCU și ANATOLIE PANIȘ și-au propus, într-un itinerar de o rară frumusețe, să viziteze o seamă de regiuni ale țării, urmărind cu deosebire să descopere cît mai multe dintre taberele purtătorilor cravatelor roșii. De pe încîntătorul circuit, parcurs pe șeaua bicicletelor, cei doi autori au ținut, zilnic, legătura cu redacția noastră, prin mesajele care, alăturate, constituie o filă mișcătoare în caleidoscopica noastră Cronică a unei veri.

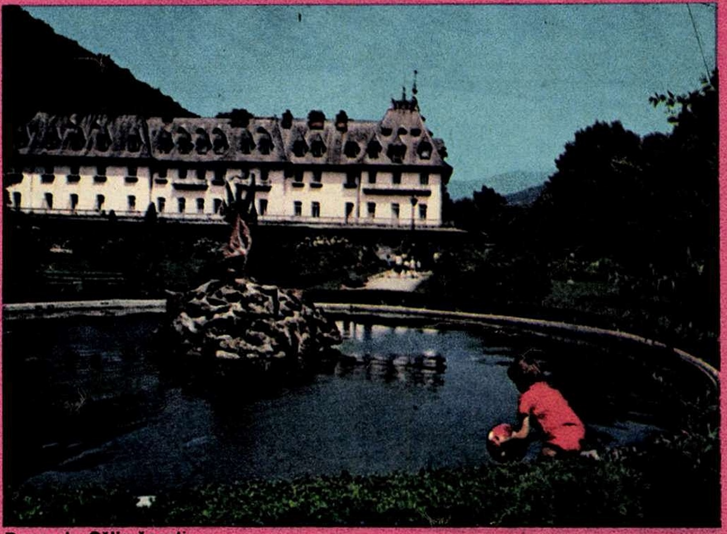

Popas la Călimănești

16 iulie 1969 (dimineața)

De aici, din tabăra de corturi de la Snagov, începe călătoria noastră pe bicicletă. Începe în aceeași zi cu zborul lui Apollo 11. Noi însă nu zburăm spre Lună, ci spre Buzău. Prima etapă va măsura 104 kilometri. Apoi vor urma Focșanii, Bacăul, Piatra Neamț și așa mai departe. Ne vom întîlni cu pionierii din taberele de vară. Poate ne vom lua la întrecere și cu profesorul Parbriz. Pe curînd!

17 iulie 1969

Sîntem oaspeții pionierilor și școlarilor din municipiul Buzău. În tovărășia lor am făcut o plăcută excursie în parcul orașului. Ne-au privit cu destulă curiozitate, interesîndu-se în amănunt de traseul pe care îl vom parcurge. Ne-au cerut amănunte despre profesorul Parbriz.

17 iulie 1969

O emoționantă șezătoare literară, pe o pajiște de un verde crud, la casa memorială «Alexandru Vlahuță» din Dragosloveni, județul Vrancea. Participanții, elevi ai școlii din comună, proaspăt reîntorși dintr-o tabără de pe Valea Oltului.

Cu aceasta se termină cea de a doua zi a excursiei noastre. Aproximativ 200 km fără pană de... motor. Profesorul Parbriz ține cu noi!

18 iulie 1969

Dragă Adina,

*La despărțirea noastră din Snagov ți-am promis o ilustrată sau chiar și mai multe. Începutul îl facem cu imaginea Teatrului din Focșani, localitate pe unde am trecut aproape spre amurgul serii. Ne-am continuat apoi drumul pe șoseaua ce taie-n două imensele vii de dincolo de oraș și, nu știu de ce, în a purtat copiii veniți din diferite regiuni ale Franței, îmbrăcați în frumoase costume naționale. Mulți dintre ei erau costumați în personaje cunoscute din istorie. Cînd, în cele din urmă, a apărut, conform unei vechi tradiții franceze, regina Malakoffului, împrăștiind flori pe tot drumul, entuziasmul spectatorilor nu a mai cunoscut limite.

Dar acesta a fost numai începutul. Fiindcă punctul culminant avea să fie, după terminarea defilării, spectacolul prezentat de copiii fiecărei țări. Pionierii români au făcut o impresie copleșitoare. Deși de la acest eveniment au trecut mai multe săptămîni, copiii din țara mea mai vorbesc încă despre cîntecele și jocurile românești, despre culorile minunate ale costumelor lor, pe care ar dori să le revadă. Cînd și-a făcut apariția echipa de jocuri românești, publicul a rămas ca vrăjit. După o clipă de uimire, a izbucnit o furtună de aplauze, ce păreau că nu vor mai conteni. Acolo, pe stadionul de la Malakoff, li s-a făcut românilor o mare demonstrație de prietenie.

Tîrziu, cînd s-a lăsat înserarea și serbarea a luat sfîrșit,a mai răsunat încă mult timp, intonat de mii de voci, frumosul cîntec al lui Mikis Theodorakis închinat păcii.

Ultima filă a celei de a doua ediții a Cavalcadei a fost întoarsă. Trăiască cea de a treia!

MIREILLE RIVAT

Concertino, formația de muzică de cameră a Palatului pionierilor din București, este foarte tînără, dar a și cunoscut bucuria succeselor. După două concerte la Ateneu, vacanța i-a adus o invitație în Suedia. Membrii formației, împreună cu dirijorul *Mircea Luculescu*, au făcut un prim popas la Växyő, în tabăra pentru muzicieni, o așezare ca de basm, pe marginea unui lac înconjurat de o pădure imensă. Aici, împreună cu un grup de elevi și eleve de la școala de canto suedeză, au pregătit un concert cu fragmente din opere. Cum era și firesc, în timpul repetițiilor prieteniile s-au legat repede și zilele de muncă laolaltă au lăsat amintiri de neuitat. La concert orchestra noastră s-a dovedit la înălțime și a cules multe aprecieri. Dar succesul cel mare al copiilor români l-a cònstituit programul de muzică românească. «Balada» lui Ciprian Porumbescu, «Ciocîrlia», «Hora Stacatto» au avut un ecou extraordinar în rîndul auditoriului.

Cititorii «Cutezătorilor» au avut prilejul să citească în paginile revistei despre *Zamfir Iulian*, unul din bine cunoscuții fluierași din Dobrotești, care știe a zice cu foc din două fluiere deodată. Dacă orchestra a binemeritat laude pentru capacitatea de a stăpîni instrumentele, pentru interpretare nuanțată, prezența lui Iulian pe podiumul de concerte a stîrnit valuri de entuziasm «Bravo, români!» se auzea necontenit. Suedezii, atît de potoliți de obicei, și-au pierdut cunoscutul lor calm. Drept urmare, formația orchestrală pionierească a fost invitată să prezinte concerte și în alte orașe. Cu un confortabil autobuz, foarte tinerii soli ai artei românești au străbătut Suedia pînă aproape de cercul polar. La Arvika, oraș în care se află unul din cele mai vestite conservatoare din peninsula scandinavă și o celebră tabără internațională de muzică, pionierii români au obținut un succes răsunător. A urmat apoi o înregistrare de muzică românească la posturile de radio suedeze.

Concertino
300 Km prin Suedia

Anika, Eva și Gunar, prietenii suedezi ai copiilor noștri, au învățat binișor românește. La plecarea tinerilor din România ei n-au ezitat să străbată 200 km ca să-i ajungă la aeroport și să le spună «la revedere».

---

acele momente am fi dorit să fie toamnă, pentru că ne-am fi închipuit că am fi văzut pe dinaintea ochilor șiraguri nesfîrșite de struguri și rîuri întregi cu must.

19 iulie 1969

A treia zi de drum; popas la redacția revistei «Ateneu». Pentru pionierii care ne urmăresc, autografele poeților și prozatorilor de la «Ateneu»: Ovidiu Genaru, Radu Cârneci, Sergiu Adam, Mihai Sabin.

20 iulie 1969

Și pentru ca drumul nostru să nu fie monoton, vreo două ceasuri am umblat prin ploaie. La Piatra-Neamț, munții și-au clătinat vîrfurile de cetină și au zîmbit într-un soare palid, pe care l-am primit cu urale. Seara de sîmbătă am petrecut-o la Gîrcina, sat mare și frumos, așezat pe valea Cuiejdiului. Avem și prieteni: Dana, clasa a II-a, Margareta, clasa a III-a și starostele lor Nelu, băiat mare: clasa a IV-a.

21 iulie 1969

Am vegheat ceasuri întregi în fața minunii albastre de la Voroneț. Există o solemnitate a acestor meleaguri care te obligă să-ți pleci fruntea în fața măreției trecutului, chiar dacă bați la porțile cetății de albastru pentru a mia oară! Bat clopotele mănăstirii, trezind legendele de veacuri; se clatină brazii în ritmul lor, de parcă ar fi oștenii lui Ștefan în zi de duminică...

Vom face un scurt popas la mănăstirea Humor, după care ne vom continua călătoria spre Vatra-Dornei.

21 iulie 1969

Pe malul «Ozanei cea frumos curgătoare», urmărindu-l cu ochii minții pe

Instantaneu la Piatra Neamț

bădia Ion, ne-am umplut sufletul de semeția Cetății Neamțului. Am stat îndelung de vorbă cu o mulțime de copii veniți de pe toate meleagurile țării, aici, la Humulești. Și de ce n-aș spune, am zîmbit auzindu-l pe unul cum întreabă: «— Dar pupăza, pupăza lui Nică o mai fi trăind?...»

23 iulie 1969

Expediția «Scriitori pe bicicletă», aflată în orașul Bistrița, felicită din toată inima expediția astronauților Neil Armstrong, Edwin Aldrin și Michael Collins pentru îndeplinirea cu succes a programului lor de pe Selena!

23 iulie 1969

Ajunși la tabăra de pionieri și școlari de la Bucșoaia, prima întrebare pe care am adresat-o tovarășului director a fost aceasta: «Cum decurge zborul lui Apollo 11»? «Perfect, entuziasmant».

Teatrul din Focșani

Acesta a fost unul din «necazurile» acestei călătorii pe bicicletă: nu am putut urmări și noi în direct cum s-au făcut primii pași ai întîiului om pe Lună.

...Dar cei peste 900 de pionieri erau la masă și noi le-am dorit «poftă bună».

23 iulie 1969

Poate că drumul nostru n-ar fi avut nici un haz, dacă n-ar fi existat surprizele. După o zi epuizantă, un popas la Tîrgu Mureș. Pe stradă ne-am întîlnit cu vechi «cunoștințe». Elevi din acest oraș ne-au condus la expoziția «25 de ani în județul Mureș». Urmează înghețată, strîngeri de mînă, «drum bun» și... spre Sibiu.

Sibiul romantic

25 iulie 1969

Încetul cu încetul, ne apropiem de punctul ultim al acestei nemaipomenite călătorii, București. De la Tg. Mureș pînă la Sibiu, etapă calmă, dar plină de dealuri care ne-au obligat să facem o bună parte de drum pe jos. În cîteva rînduri ne-am gîndit la profesorul Parbriz. Dacă ne-ar fi ajuns din urmă, era o salvare! Intrăm în Valea Oltului. Speranța supremă. Coborîm. Sperăm într-o odihnă (nu pe veci) pe care o merităm cu prisosință.

27 iulie 1969

Ne despărțim de copiii din taberele de la «Brezoi», «Cozia» și «Păușa». Promisiuni de revedere. Pentru noi, călătoria se apropie de sfîrșit. După Pitești, ne reîntoarcem în cîmpia Bărăganului nostru. Păcat că peste cîteva zile vom fi din nou acasă. Ne obișnuisem să fim pe biciclete. Vă vom ține la curent cu eventualele surprize.

30 iulie 1969

Orașul automobilului românesc ne-a întîmpinat cu soare și cu zîmbet, flori pe fiecare stradă, iederă cățărată sus pe blocuri.

Ne îndreptăm spre Tabăra «Valea Mare» unde vom încerca să povestim copiilor frumusețile acestei călătorii.

3 august 1969

Din nou la Snagov. Ne-au întîmpinat alți copii. Cei care ne-au condus vor fi de mult oaspeți ai altor meleaguri. Tuturor, vacanță plăcută! Și pentru că ne-am întors cu bine, iubite profesore Parbriz, ținem să-ți spunem că am verificat pe propria noastră piele că pămîntul e rotund. Zîmbești?...

CONSTANTIN GEORGESCU
ANATOLIE PANIȘ

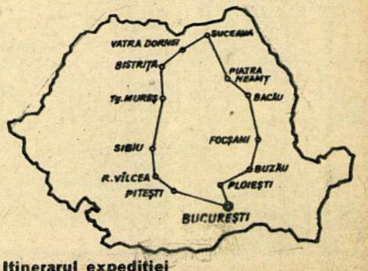

Itinerarul expediției

AVENTURILE PROFESORULUI PARBRIZ:

Transcrise de **OVIDIU ZOTTA** după însemnările profesorului **PARBRIZ** și desenate de **IOSIF TEODORESCU**

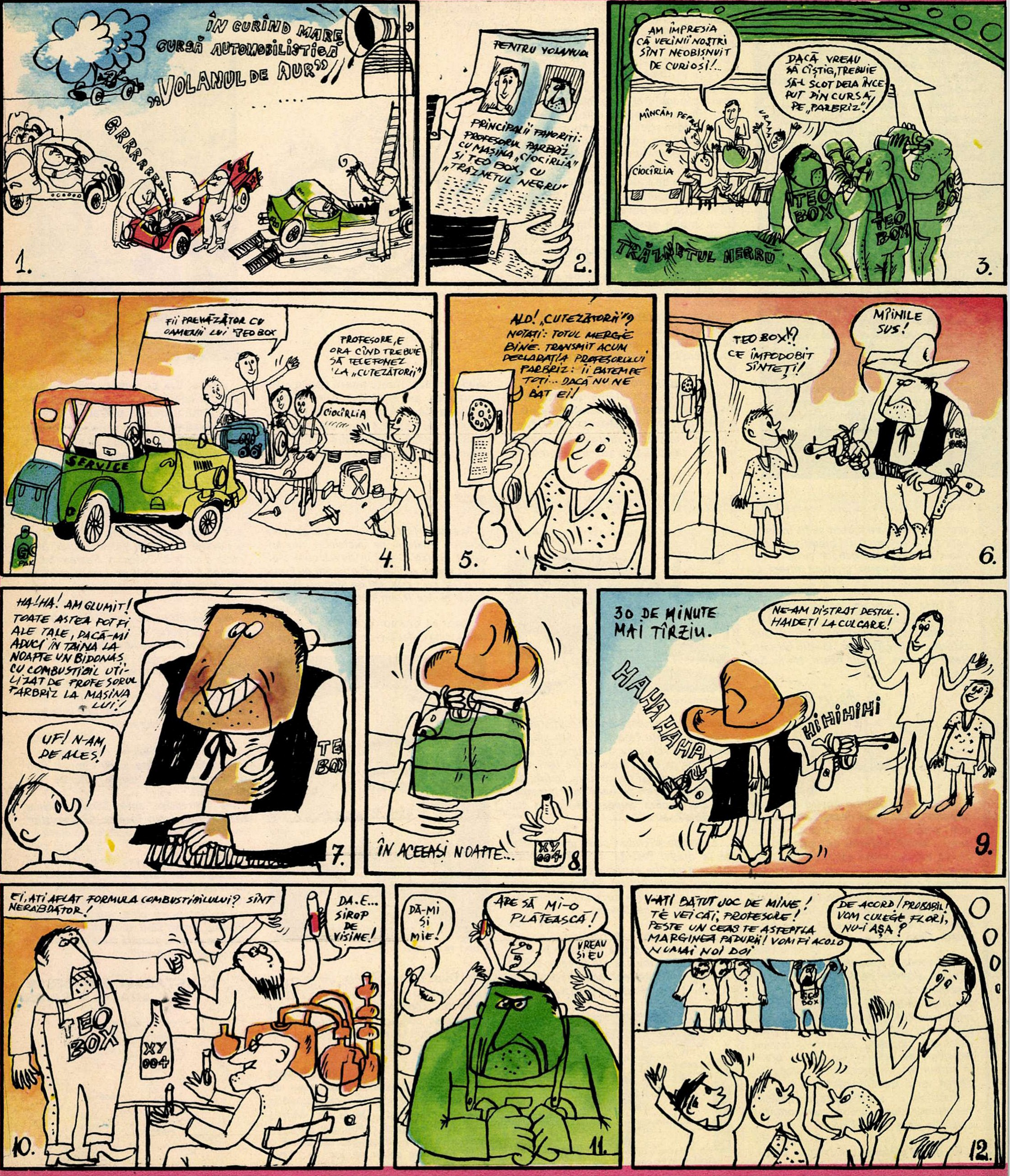
ÎN CURÎND MARE CURSĂ AUTOMOBILISTICĂ „VOLANUL DE AUR”
GRRRRRRR
1.
PENTRU VOLANUL
PRINCIPALII FAVORIȚI: PROFESORUL PARBRIZ, CU MAȘINA „CIOCÎRLIA” ȘI TEO BOX, CU „TRĂZNETUL NEGRU”
2.
AM IMPRESIA CĂ VECINII NOȘTRI SÎNT NEOBIȘNUIT DE CURIOȘI!...
DACĂ VREAU SĂ CÎȘTIG, TREBUIE SĂ-L SCOT DE LA ÎNCEPUT DIN CURSĂ PE „PARBRIZ”!
MÎNCĂM PE...
URAAA
CIOCÎRLIA
TEO BOX
TEO BOX
TEO BOX
TRĂZNETUL NEGRU
3.
FII PREVĂZĂTOR CU OAMENII LUI TEO BOX
PROFESORE, E ORA CÎND TREBUIE SĂ TELEFONEZ LA „CUTEZĂTORII”
CIOCÎRLIA
SERVICE
4.
ALO! „CUTEZĂTORII”? NOTAȚI: TOTUL MERGE BINE. TRANSMIT ACUM DECLARAȚIA PROFESORULUI PARBRIZ: ÎI BATEM PE TOȚI... DACĂ NU NE BAT EI!
5.
TEO BOX!? CE ÎMPODOBIT SÎNTEȚI!
MÎINILE SUS!
TEO BOX
6.
HA! HA! AM GLUMIT! TOATE ASTEA POT FI ALE TALE, DACĂ-MI ADUCI ÎN TAINĂ LA NOAPTE UN BIDONAȘ CU COMBUSTIBIL UTILIZAT DE PROFESORUL PARBRIZ LA MAȘINA LUI!
UF! N-AM DE ALES!
TEO BOX
7.
ÎN ACEEAȘI NOAPTE...
XY 004
8.
30 DE MINUTE MAI TÎRZIU.
NE-AM DISTRAT DESTUL. HAIDEȚI LA CULCARE!
HAHAHAHAHA
HIHIHIHI
9.
EI, AȚI AFLAT FORMULA COMBUSTIBILULUI? SÎNT NERĂBDĂTOR!
DA. E... SIROP DE VIȘINE!
TEO BOX
XY 004
10.
DĂ-MI ȘI MIE!
ARE SĂ MI-O PLĂTEASCĂ!
VREAU ȘI EU
11.
V-AȚI BĂTUT JOC DE MINE! TE VEI CĂI, PROFESORE! PESTE UN CEAS TE AȘTEPT LA MARGINEA PĂDURII! VOM FI ACOLO NUMAI NOI DOI
DE ACORD! PROBABIL VOM CULEGE FLORI, NU-I AȘA?
TEO BOX
12.

„CIOCÎRLIA" CONTRA „TRĂZNETUL NEGRU"

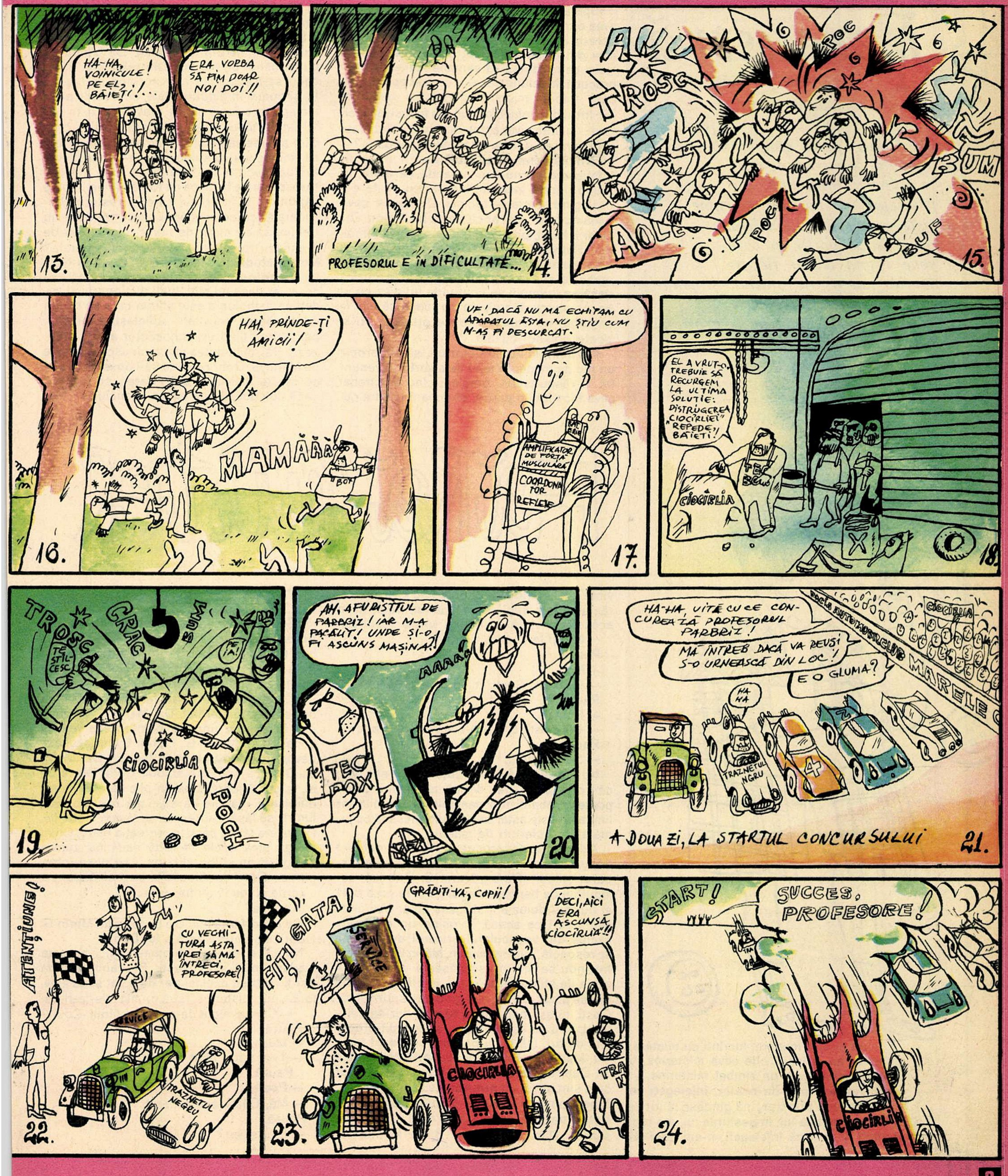
HA-HA, VOINICULE! PE EL, BĂIEȚI!...
ERA VORBA SĂ FIM DOAR NOI DOI!!
GEO BOX
13.
PROFESORUL E ÎN DIFICULTATE...
14.
AUU
TROSC
POC
BUM
AOLEU
POC
BUF
15.
HAI, PRINDE-ȚI AMICII!
MAMĂĂĂ!
BOX
16.
UF! DACĂ NU MĂ ECHIPAM CU APARATUL ĂSTA, NU ȘTIU CUM M-AȘ FI DESCURCAT.
BATERIE
AMPLIFICATOR DE FORȚĂ MUSCULARĂ
COORDONATOR REFLEXE
17.
EL A VRUT-O. TREBUIE SĂ RECURGEM LA ULTIMA SOLUȚIE: DISTRUGEREA „CIOCÎRLIEI" „REPEDE, BĂIEȚI!
TEC BOX
CIOCÎRLIA
18.
TROSC
TE STÎLCESC
CRAC
BUM
PE-IA!
CIOCÎRLIA
POCH
19.
AH, AFURISITUL DE PARBRIZ! IAR M-A PĂCĂLIT! UNDE ȘI-O FI ASCUNS MAȘINA?!
AAAAA
TEC BOX
20.
HA-HA, VITE CU CE CONCUREAZĂ PROFESORUL PARBRIZ!
MĂ ÎNTREB DACĂ VA REUȘI S-O URNEASCĂ DIN LOC!
E O GLUMĂ?
HA HA
DACIA AUTOMOBILCLUB MARELE
CIOCÎRLIA
TRĂZNETUL NEGRU
A DOUA ZI, LA STARTUL CONCURSULUI
21.
ATENȚIUNE!
CU VECHITURA ASTA VREI SĂ MĂ ÎNTRECI, PROFESORE?
SERVICE
TRĂZNETUL NEGRU
22.
FIȚI GATA!
SERVICE
GRĂBIȚI-VĂ, COPII!
DECI, AICI ERA ASCUNSĂ CIOCÎRLIA!!
CIOCÎRLIA
TRĂ N
23.
START!
SUCCES, PROFESORE!
TRĂ
CIOCÎRLIA
24.

Fereastră

de **VIRGIL TEODORESCU**

Să ştii că niciodată n-am să te uit,
fereastră
Deschisă larg peste cîmpia noastră,
Ca o pupilă, scinteind, de aur,
Peste minunea marelui tezaur
Al frunzelor, al porţilor solemne,
Ca nişte grote zăvorîte-n lemne,
Al lacurilor de porfir în care
Îşi vede chipul teafăr fiecare,
Îngîndurat sau aspru, smead, şi poate
Adevărata lui identitate,
Aşa precum ţîşnesc din cupa de grozamă
Un fraged fluture de-aramă,
Plin de polenul tăinuit în floare:
Pulverizări de coame foşnitoare.

FĂRĂ MISTER

Schiţă de **OCTAV PANCU-IAŞI**

Trăind printre mistere, lucrînd cu mistere, detectivii au ei înşişi cîte ceva misterios, o privire misterioasă, un zîmbet misterios, în sfîrşit, un **aer** plin de mister, înţelegeţi ce vreau să spun prin **aer,** mă gîndesc la tot ce se citeşte pe faţa lui, în gesturile lui, mă rog, spuneţi o dată că înţelegeţi, n-am chef să vă dau o mie de explicaţii. Ei bine, Costi se uita în oglindă, nu, nu acum, în general vorbind, cînd se uita în oglindă sau, mai exact, cînd se gîndea la înfăţişarea sa, tocmai asta îl supăra, faptul că nu zărea nimic misterios, avea o mutră prea **clară**, semăna cu un băiat oarecare de treisprezece ani, semăna cu un elev din clasa a şaptea, adică întocmai cu ceea ce nu dorea să semene. Detectiv cu o practică îndelungată — nu descoperise el, anul trecut, misterul dispariţiei becurilor din lift şi din holul blocului, nu fusese el acela care, înaintea vacanţei de iarnă, elucidase problema nasturilor tăiaţi de la paltoane? — se simţea nefericit să constate că nimic din înfăţişarea sa nu-l recomanda ca atare, că trăind printre mistere, lucrînd cu mistere şi dezlegînd mistere, tocmai el n-avea ceva, dacă nu totul, măcar cît de cît misterios. Orice ar fi făcut, privirea nu şi-o putea schimba, nici zîmbetul, rămînea victima unui **aer** de băiat ca mulţi alţii, de elev care ştie la matematică şi ştie la română, ba pînă şi la muzică, dacă se întîmplă să confunde un diez cu un becar se scuză, roşeşte, se roagă să mai fie ascultat, nu suportă notele proaste, nu se poate obişnui cu ele.

A izbutit, şi nu fără eforturi, să-şi apropie un pic de mister în felul de a vorbi. A renunţat la răspunsurile precise; cînd e întrebat ceva face întîi o pauză, strecoară printre cuvinte cîte un **mde** sau **poate** sau **ştiu şi eu?**; răspunsurile vagi cer şi gesturi vagi, şi în această privinţă a obţinut unele rezultate.

— Mergi la ştrand, Costi?

Pauză.

— Mde...

— Ce-i azi, Costi, miercuri sau joi?

Pauză.

— Poate...

— O fi existînd, Costi, viaţă pe alte planete?

Pauză.

— Ştiu şi eu?...

Numai atît însă e prea puţin, vede, ştie bine că-i prea puţin, dar, din păcate, mai mult nu poate, probabil toţi oamenii au o limită, iar limita lui este asta: să se mulţumească cu jumătăţi, cu sferturi de măsură.

Adevărata nenorocire îi fu însă dat s-o trăiască în ziua cînd, constatînd că i-a dispărut stiloul «Flaro», Marin G. Dobrică, colegul lui de bancă, colegul pe care nu o dată şi nu fără duioşie îl strigase chiar Marinică, alintîndu-l ca acasă, folosind un diminutiv exclus din vocabularul oricărui detectiv ce se respectă, cum spuneam, Marin G. Dobrică, trezindu-se că nu-şi găseşte netrebnicul acela de stilou verde şi ros în dinţi, nici gînd să i se adreseze lui, nici gînd să-i spună «mă, Costi, tu eşti omul meu, tu o să dezlegi misterul, ştiu că eşti în stare, ai dovedit-o de o mie de ori, mă bizui pe tine, pe **flerul** tău». Nu, Marin G. Dobrică îi spuse toate acestea lui Dan, un începător, un intrus, un amator cum sînt atîţia, un **nimeni,** ce să mai vorbim. Bine, domnule Marin G. Dobrică, o să te căieşti, vine şi clipa asta, n-ai grijă, o să-ţi găsească Dan stiloul cînd o da lemnul tablei muguri şi cînd o face scaunul de la catedră vişine. Să nu-ţi închipui însă că mă dau bătut. A zis-o la timpul lui Lăpuşneanu: «Dacă voi nu mă vreţi, **eu** vă vreau!» Dacă tu, Marin G. Dobrică, nu mă vrei, **eu** te vreau. Voi începe şi eu cercetările mele.

Urmară cîteva ore grele pentru Costi, poate cele mai grele din cariera sa. De bănuit nu putea bănui pe nimeni. Din principiu. E nedemn să-ţi suspectezi vreun coleg, să-l acuzi, fie şi numai în gîndurile tale, cînd nu te aude nimeni, de o faptă atît de gravă cum este furtul unui stilou, fie el şi «Flaro», adică ceva care ar vrea să fie stilou, aduce cu un stilou, se vinde chiar ca stilou, dar nu-i cu mult mai evoluat decît o pană de gîscă. Dan, dimpotrivă, porni de la ideea că toată lumea trebuia bănuită şi el fu primul care îşi răsturnă buzunarele, cu convingerea că un detectiv nu trebuie să fie sigur de nimic, nici măcar de el însuşi. Rezultatul percheziţiei generale? Moft. Metoda de deducţie a lui Costi se baza pe **psihologie,** dacă ştiţi ce înseamnă aşa ceva, iar dacă nu ştiţi, luaţi dicţionarul şi vedeţi că psihologia este ştiinţa care se ocupă cu studierea activităţii sufleteşti a omului, psihologul fiind un cunoscător al firii omeneşti. Păi, cine putea să-l cunoască mai bine pe Marin G. Dobrică, cine să-i observe şi să-i cerceteze mai bine **activitatea sufletului,** decît colegul său de bancă. Concluzia? Marin G. Dobrică era **din punct de vedere psihologic** un uituc fără pereche. Cîteva întrebări precise şi abile: pe unde ai fost înainte de a veni la şcoală?; ai mai avut nevoie de stilou pe unde ai fost?; l-ai scos cumva? — şi iată descoperită pista conducînd spre dezlegarea misterului. Da, Marin G. Dobrică mai fusese pe undeva înainte de a veni la şcoală. Da, Marin G. Dobrică mai avusese nevoie de stilou pe unde fusese. Da, Marin G. Dobrică scosese stiloul. Completase cu el, la poştă, adresa pe un plic care i-l încredinţase o mătuşă ca să... mă rog, poveste lungă, să lăsăm adresele, să lăsăm mătuşile. Poşta era la doi paşi. În recreaţia mare, Costi alergă pînă acolo, întrebă dacă nu cumva s-a găsit un stilou «Flaro», i se puse întrebarea: «Ce fel de stilou «Flaro» şi el răspunse: «Verde şi ros în dinţi», apoi...

Apoi, ce?

Ce importanţă mai are bucuria lui Marin G. Dobrică şi mutra acră a lui Dan?

Numai el nu se schimbase. Nici această misiune nu-l schimbase. Probabil oglinda i-ar fi restituit acelaşi **aer** de băiat şi de elev, fără nimic misterios, fă-ră ni-mic mis-te-ri-os.

— Cum ai făcut de-ai găsit stiloul, Costi?

Pauză.

— Mde...

— Ţi-ai bătut mult capul?

Pauză.

— Poate...

— Mă, Costi, eşti grozav!

Pauză.

— Ştiu şi eu?

POVESTEA CROCODILULUI DIN NIL

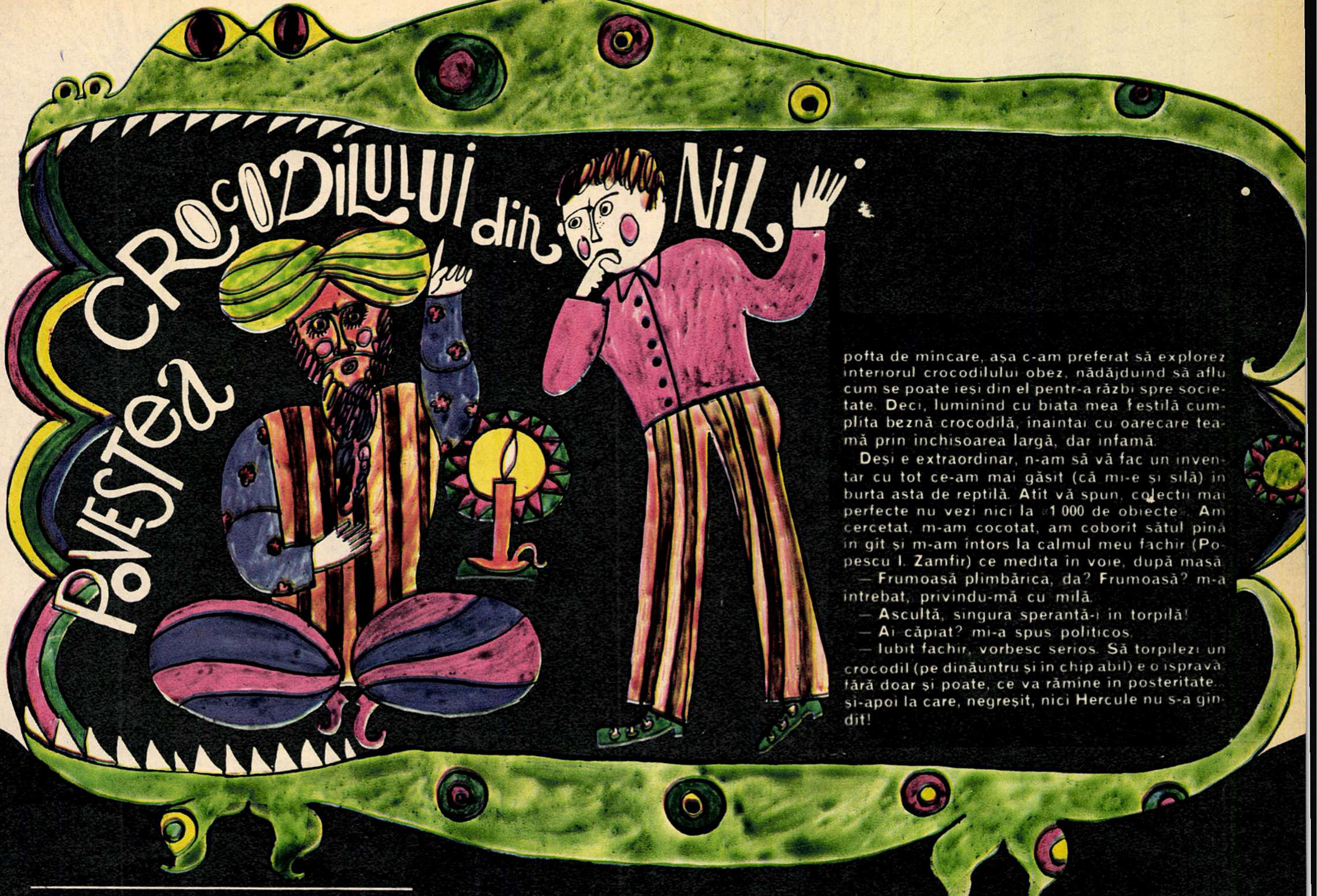

Povestire de VLADIMIR COLIN

Ieri s-a petrecut in clasă o-ntimplare curioasă. În ora de geografie, cînd arătam pe hartă fluviul Nil, m-am pomenit mîncat de-un crocodil!

Da, o dihanie enormă (crescută bine peste normă) m-a inghitit, scotînd din hartă un bot cu dinți ce nu prea iartă... Și de unde mă aflasem în lumină, în clasa mea (o treabă de rutină), am fost zvîrlit în plină aventură, în beznă, spaimă și căldură.

Un timp n-am mai știut nimic, așa că n-am putut nici să-mi explic, atunci cind mi-am venit în fire (doar n-aveam cui să cer vreo lămurire), cum mai trăiesc în burta-ncăpătoare cam cit o sală de teatru, d-aia mare. Atît, că sala aprigei reptile îmi arăta priveliști cam ostile și semăna mai mult c-un cimitir... Treptat, în noul meu cvartir am dat de-o luntre găurită, de un papuc (mărime potrivită), apoi de-un aragaz, de o torpilă, de un opait cu feștilă (așa că mi-am făcut lumină), de un surtuc de gabardină, de un caiet surprinzător («Memorii de explorator»), de-un arc stricat, de-un patrafir și (ultimă surpriză) de-un fachir.

Din lipsă, pare-se, de cuie, zăcea solemn ca o statuie pe-un fel de pat improvizat din resturi greu de identificat. Prea bucuros, ca Robinsonii tineri cînd își găsesc (cu chiu cu vai) un Vineri, i-am arătat prin semne, cum se face, că intre noi doresc să fie pace. Dar, spre mirarea mea, a zis fachirul:

— Ce-mi faci aici pe musafirul? Mai bine șezi și povestește...

— Cum, dumneavoastră... tu...?

— Firește. Dar ce credeai?

Cam buimăcit, am intrebat atunci:

— Tot... inghitit?

— Ei da, tot înghitit, ce-ai vrea să spun?

— Dar Nilul ăsta nu e căpcăun!

— Ce Nil? Băiete, lasă-te de goange... Cu mine s-a-ntimplat la Gange!

— Păi o fi fost atunci alt crocodil...

— Iubite, nu fi dificil, că n-ai destulă competentă... Sînt crocodilnaut cu experientă și, crede-mă, problema este alta. Aici nu mai contează balta sau fluviul sau știu eu ce... Problema ce se pune e: ieșirea din încurcătură. Și nu-i destul să te pricepi să dai din gură... E vorba-ntîi să nu faci o prostie, sosind în ora de geografie.

— De ce? am întrebat, cam prefăcut, dar vechiul crocodilnaut mi-a lămurit indată dăndănaia, rostind cu-ntelepciune:

— Uite, d-aia! Apoi, să te salvezi cu-adevărat, se cere musai și neapărat să poti obtine de urgentă o motivare pentru-absentă. Ia ghici de cînd stau eu aici?

— Păi, ce să zic?... De-o oră, poate?

— De-un an de zile, din păcate. Și încă n-am descoperit cum pot ieși nepedepsit... fireste, dacă domnul crocodil nu vrea pe viată să ne dea azil. Așa că, pînă una alta, cum vezi că-n dumnealui e lungă halta, așază-te și ia ceva în gură. Alege! Alge murătură sau, iarăși alge, dar natur.

— Vezi tu, am zis, am un cusur. Că mie algele nu-mi plac.

— Îti plac, nu-ti plac, e tot un drac! La restaurantul «Crocodil» meniul ăsta e stabil.

Și calmul crocodilnaut în liniște a început să-nfulece (fără fasoane) la alge, ca la macaroane. Privelistea întristătoare mi-a tăiat (scurt) pofta de mîncare, așa c-am preferat să explorez interiorul crocodilului obez, nădăjduind să aflu cum se poate ieși din el pentr-a răzbi spre societate. Deci, luminînd cu biata mea feștilă cumplita beznă crocodilă, înaintai cu oarecare teamă prin închisoarea largă, dar infamă.

Deși e extraordinar, n-am să vă fac un inventar cu tot ce-am mai găsit (că mi-e și silă) în burta asta de reptilă. Atît vă spun, colectii mai perfecte nu vezi nici la «1 000 de obiecte». Am cercetat, m-am cocotat, am coborit sătul pină în gît și m-am întors la calmul meu fachir (Popescu I. Zamfir) ce medita în voie, după masă.

— Frumoasă plimbărica, da? Frumoasă? m-a intrebat, privindu-mă cu milă.

— Ascultă, singura sperantă-i in torpilă!

— Ai căpiat? mi-a spus politicos.

— Iubit fachir, vorbesc serios. Să torpilezi un crocodil (pe dinăuntru și în chip abil) e o ispravă fără doar și poate, ce va rămîne în posteritate... și-apoi la care, negreșit, nici Hercule nu s-a gîndit!

Popescu nici n-a vrut s-audă, s-a făcut negru și verde de ciudă și s-a dovedit denuntător, căci a strigat în gura mare:

— Ajutor! Domnule Crocodil, n-am nici o vină, eu vreau să rămîn în vizuină!

Ce a urmat e lesne de-nțeles, căci crocodilul a purces la unele mișcări cam bruște (pe dinăuntru n-avea cum să muște) și m-a izbit cu capul de pereți, de m-a vîrît în sperieți.

— Așa, rîdea fachirul, bine-ți face! Nu puteai să ne lași în pace?

Habar n-aveam cum se mișca păcătosul de crocodil, dar denuntătorul servil (prin nu știu care șiretlic) n-a pățit, domnule, nimic. Pe mine parcă mă bătuse cineva, iar dumnealui ședea și se distra.

Văzînd asemenea tupeu, m-am infuriat, ca omul, și eu. Am alergat glont spre torpilă (tot nu era ea prea stabilă) și-am repezit-o atunci cu sete în cel mai apropiat perete.

Fum, foc și trăsnet...

Iar apoi am auzit:

— Pe azi, un 2.

Așa-i cînd n-ai noroc, se știe: eram în ora de geografie...

Firește, n-am mai povestit ce aventură am trăit și n-am vorbit de crocodil, știind că totu-i inutil. N-am, domne, oameni să-nteleagă și mai departe de hîrțoagă...

De-un singur lucru însă mă tot mir: ce s-a făcut Popescu I. Zamfir?

Ilustratie: **MAGDA BÎRSAN**

ELOGIUL INTELIGENȚEI

de Acad. N. TEODORESCU

Cînd, în copilărie, imaginația ni se aprinde ascultînd povești cu lampa lui Aladdin, cu măgarul care face aur, cu covorul fermecat, cu «așterne-te masă»; cînd, în adolescență, urmăm cu nesaț pe Jules Verne în călătoria de 20 000 de leghe sub mări, în excursia de 5 săptămîni în balon, în aventura fantastică, recent realizată, a zborului de la Pămînt la Lună; cînd visăm și credem în toate creațiile fanteziei aducem un omagiu forței nețărmurite a inteligenței.

Avîntul revoluționar al descoperirilor științifice în secolul nostru și îndeosebi în ultimele trei decenii a adus în circuitul economic o marfă impalpabilă, dar de o valoare excepțională: inteligența.

Această calitate a creierului omenesc, greu de definit în termeni corecți, este cea care a permis omului să facă saltul calitativ care l-a ridicat pe treapta superioară a regnului animal, dîndu-i putința de a înțelege, deci de a reflecta în sine ceea ce se petrece în jurul său și de a folosi informația căpătată pentru nevoile sale și ale semenilor săi.

Spre deosebire de obiectele materiale, calitățile spirituale se dezvoltă prin utilizare. Astfel, inteligența omenească, mai ales inteligența colectivă a omenirii, a căpătat valențe noi o dată cu acumularea de cunoștințe științifice. În prezent, cînd societatea umană a instituit în țările suficient de dezvoltate profesiunea de cercetător, cu trepte ierarhice ca cele de om de știință, savant, celebritate științifică, inteligența a devenit o bogăție atît personală cît și socială foarte prețuită, prin faptul că are valoare de schimb universală și eternă.

Impalpabilă cu degetele, inteligența se concretizează în tot ce știința și îndemînarea omenească a adus în completarea, stăpînirea și înnobilarea naturii.

Forma superioară a inteligenței, cea avîntată spre deslușirea necunoscutului, veșnic frămîntată de întrebări și tulburată de răspunsuri, cea care merită recunoștința și prețuirea universală, cea care nu are timpul să beneficieze de roadele pe care le produce, care nu are somn decît pentru a visa ce va înfăptui este cercetarea științifică și tehnică, forța de șoc a revoluției tehnico-științifice a zilelor de față.

Inteligența umană, prin eforturile și ingeniozitatea colectivă a numeroși cercetători și oameni de știință, a reușit să descopere radioactivitatea, structura atomului, relativitatea, fisiunea nucleară, să facă sinteza macromoleculelor, să pătrundă tainele geneticii. Apoi a inventat radioul, televiziunea, dispozitivele de automatizare, mașinile electronice de calcul, sputnicul, rachetele și navele cosmice, a dus oameni în spațiul cosmic și i-a coborît pe Lună.

Societatea umană este angajată în prezent în competiția mondială a inteligenței. Este o competiție nobilă, în care fiecare țară caută să-și asigure un loc cît mai central.

Iată de ce descoperirea și cultivarea inteligenței creatoare a fiilor poporului nostru este nu numai o datorie etică a părinților, profesorilor, conducătorilor de orice categorie, un țel de înaltă emulație pentru adolescenții care privesc spre pragul tinereții, dar și o îndatorire față de patria noastră socialistă pe calea dezvoltării ei multilaterale.

SÎNT MAȘINILE INTELIGENTE?

de prof. dr. EDMOND NICOLAU

Mașina întreabă:

— Ce se numește un patrulater?

Elevul răspunde:

— O figură cu patru laturi.

Mașina, nefiind satisfăcută de răspuns, observă:

— Litera W este o figură cu patru laturi. Să revenim...

Dialogul acesta, la care am participat, s-a purtat între un calculator I.M.B., care ocupa funcția de profesor-mașină — și un elev uman și dovedește din partea mașinii un grad de comportare inteligentă.

Cu alte cuvinte, există mașini care desfășoară o activitate inteligentă. O mașină care joacă șah nu este ea o mașină inteligentă? Dar o mașină care către marginea cealaltă a colinei şi-i arăta cîmpia la picioarele sale.

— Vezi?

— Nu.

— Dumnezeule, ele sînt totuşi acolo. Cele două maşini lungi şi sclipitoare.

— Nu.

De data aceasta Tomás se puse pe rîs.

— Eşti orb!

— Văd foarte bine. Tu nu vezi limpede.

— Dar vezi totuşi noul oraş, nu?

— Nu văd decît un ocean şi ţărmul.

— Bătrîne, apa s-a evaporat cel puţin de patruzeci de secole.

— A, te rog. Ajunge!

— Dar e adevărat, ţi-o repet.

Marţianul luă un aer solemn.

— Spune, nu vezi oraşul pe care ţi l-am descris? Coloanele albe, bărcile delicate, luminile festivalului... o, eu le văd atît de bine! Şi chiar... ascultă! Îi aud cîntînd. E foarte aproape de aici.

Tomás ascultă şi dădu din cap.

— Nu, zise el.

— Dar eu, zise marţianul, nu văd nimic din ce mi-ai descris tu. Atunci?

Din nou încremeniră. Un frig brusc îi pătrunse.

Marţianul închise ochii şi-i redeschise.

— Nu văd decît o explicaţie posibilă... Pornind de la Timp. Da, asta e. Tu eşti o umbră a Trecutului!

— Nu. Tu aparţii Trecutului, zise Tomás care avusese timp să rumege problema.

— Eşti foarte sigur de tine. Cum poţi dovedi cine aparţine Trecutului, cine Viitorului? În ce an sîntem?

— În 2001!

— Ce poate să însemne asta pentru mine? E ca şi cum ţi-aş zice că sîntem în 4 462 853 S.E.C. Unde-i reperul care să ne arate mişcarea stelelor?

— Dar ruinele o dovedesc! Ele dovedesc că eu reprezint Viitorul. Eu sînt viu. Tu eşti mort!

— Totul în mine afirmă contrariul. Inima îmi bate, mi-e foame, mi-e sete. Nu, nu. Nici morţi, nici vii, nici unul dintre noi. Să zicem mai bine între ele. Doi străini care se încrucişează în noapte. Doi străini care trec. Ai vorbit de ruine?

— Ce, ţi-e frică?

— Dar toate cîte le văd acolo? Le văd. Nu-i destul pentru mine? Ele mă aşteaptă acum, orice ai zice.

Şi pe Tomás îl aşteptau în depărtare rachetele, oraşul, cei veniţi de pe Pămînt.

— N-o să fim niciodată de acord, zise el.

— Să ne înţelegem atunci asupra acestei neînţelegeri, spuse marţianul. Noaptea e foarte scurtă. Iată focurile festivalului care urcă spre cer, şi păsările.

Tomás întinse mîna. Marţianul îl imită. Mîinile nu se atinseră, dar se contopiră.

— O să ne revedem oare?

— Cine ştie? Poate într-o altă noapte.

— Mi-ar plăcea să te însoţesc la festival.

— Iar eu aş dori să merg cu tine în noul oraş, să văd maşina de care mi-ai vorbit, să văd oamenii, să aflu tot ce s-a petrecut.

— La revedere, zise Tomás.

—Noapte buna.

Marţianul urcă din nou pe vehiculul său de metal verde şi se depărtă liniştit spre coline. Omul de pe Pămînt întoarse camioneta şi porni în direcţia opusă.

— Dumnezeule, ce vis fantastic, suspină Tomás.

— Ce viziune stranie, gîndi marţianul.

(După «Cronici marţiene»)

VACANŢELE UNUI TÎNĂR LINIŞTIT

MANUSCRISUL PIERDUT

Scenariu: **AL. BOGDAN**
Desene: **PUIU MANU**

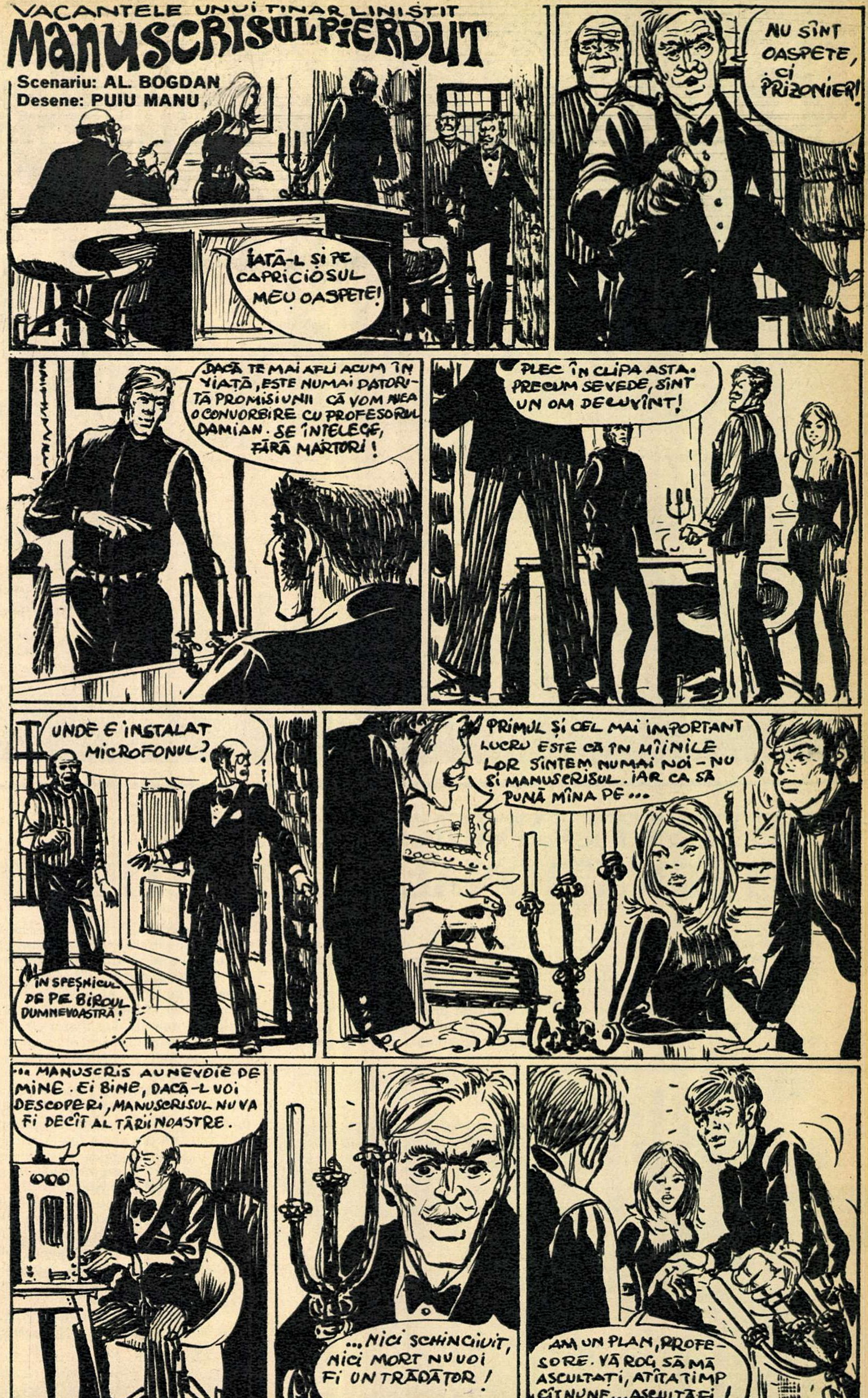
IATĂ-L ŞI PE CAPRICIOSUL MEU OASPETE!
NU SÎNT OASPETE, CI PRIZONIER!
DACĂ TE MAI AFLI ACUM ÎN VIAŢĂ, ESTE NUMAI DATORITĂ PROMISIUNII CĂ VOM AVEA O CONVORBIRE CU PROFESORUL DAMIAN. SE ÎNŢELEGE, FĂRĂ MARTORI!
PLEC ÎN CLIPA ASTA. PRECUM SE VEDE, SÎNT UN OM DE CUVÎNT!
UNDE E INSTALAT MICROFONUL?
ÎN SFEŞNICUL DE PE BIROUL DUMNEVOASTRĂ!
PRIMUL ŞI CEL MAI IMPORTANT LUCRU ESTE CĂ ÎN MÎINILE LOR SÎNTEM NUMAI NOI – NU ŞI MANUSCRISUL. IAR CA SĂ PUNĂ MÎNA PE...
...MANUSCRIS AU NEVOIE DE MINE. EI BINE, DACĂ-L VOI DESCOPERI, MANUSCRISUL NU VA FI DECÎT AL ŢĂRII NOASTRE.
...NICI SCHINGIUIT, NICI MORT NU VOI FI UN TRĂDĂTOR!
AM UN PLAN, PROFESORE. VĂ ROG SĂ MĂ ASCULTAŢI, ATÎTA TIMP CÎT NU NE... ASCULTĂ EI!

(Va urma)

PRIN SPORT LA ÎNTĂRIREA PĂCII ȘI PRIETENIEI ÎNTRE POPOARE

STRÎNGEȚI PUMNII PENTRU ȚIRIAC ȘI NĂSTASE

Cind Țiriac și Năstase i-au invins pe spanioli acasă, lumea s-a mirat, dar nu s-a ingrijorat. Cînd i-au invins pe tenismenii sovietici, mirarea s-a transformat în apreciere. Iar Metreveli a spus: «Jos pălăria!»

talentata echipă a Indiei, mirarea s-a transformat in uimire și incintare. Băieții noștri se invățaseră parcă numai cu victoriile și in cronicile reporterilor străini au inceput să le apară numele scris cu litere mari. Cind i-au bătut și pe englezi la ei acasă, pe un teren cu gazon, care ține cu gazdele, reporterii străini s-au ridicat de la mesele de scris și-au spus fotografilor: «Cit mai multe imagini cu cei doi români!» Și in blocnotesurile lor, unde scriseseră la-nceput «Anglia-România», au inversat ordinea scriind «România-Anglia: 3-2». Și n-au uitat semnul de exclamare, care ținea loc de BRAVO pentru jucătorii noștri.

Iar acum... Acum, ultimul «hop». Mîine, la mii de kilometri depărtare, peste Atlantic, la Cleveland, va incepe disputa in finala «Cupei Davis», adevărat campionat mondial (neoficial) la tenis, România-S.U.A.

Indiferent de ceea ce se va intimpla la Cleveland incepind de mîine, chiar dacă Țiriac și Năstase vor cîștiga sau nu «Salatiera de argint» de la deținătorii ei — tenismenii americani, — ei se vor intoarce acasă tot victorioși. Pentru că ei, prin victoriile obținute pînă acum, au reușit să parcurgă drumul pînă în finala «Cupei Davis», performanță pentru prima oară realizată de tenismenii români. Deoarece ei au cucerit pentru tenisul nostru admirația întregii lumi sportive.

Indiferent de ce voi asculta mîine la radio și voi citi poimîine în ziare, eu unul am să-mi amintesc de faptul că, de cîtva timp, văd pe stradă băieți și fete ținînd sub braț rachete de tenis abia cumpărate, că, datorită lui Țiriac și Năstase, cuvinte ca «smach», «retur», «ghem» au devenit pentru noi la fel de familiare ca henț, corner, aut.

T. RĂCEANU

TETRATLONUL ATLETIC INTERNAȚIONAL AL PRIETENIEI

Moscova, august 1969. 120 de copii — pionieri veniți din zece țări ale Europei și Asiei — s-au întîlnit, la simbolicul «Hotel al Tinereții», pentru a se cunoaște, pentru a se împrieteni și pentru a se întrece într-unul din cele mai bătrîne și apreciate sporturi: atletismul.

În anul 1956, din inițiativa revistei poloneze pentru copii «**Swiat Mlodych**», a fost organizată prima ediție a competiției internaționale intitulată sugestiv «**Tetratlonul atletic internațional al prieteniei**». De atunci ea s-a desfășurat în fiecare an, cu regularitate, ajungînd în 1969 la cea de-a XIII-a sa ediție. Preluată și susținută ulterior de către C.I.M.E.A. (**Comitetul internațional al mișcării pentru copii și adolescenți**) și de către organizațiile de copii și revistele pentru copii din mai multe țări, această competiție a devenit una dintre cele mai așteptate și îndrăgite manifestări sportive, la ea participînd în acest an peste 10 milioane de școlari.

În prima sa etapă, națională, tetratlonul atletic al prieteniei urmărește să antreneze cît mai multe echipe școlare formate din cîte 6 fete și 6 băieți care luptă pentru cucerirea a cît mai multe puncte la **alergare pe 60 m, săritura în înălțime, lungime** și la **aruncarea mingii de oină**. Echipele cîștigătoare ale etapei naționale se întîlnesc apoi, în luna august a fiecărui an, în cîte o țară participantă, unde se desfășoară întrecerile sportive în care sînt desemnați campionii internaționali ai copiilor-atleți.

Pe «Stadionul Tineretului» din Moscova s-au întîlnit, de data aceasta, echipele campioane la atletism ale copiilor din următoarele țări: **Bulgaria, Cehoslovacia, Finlanda, Franța, R.D. Germană, Mongolia, Polonia, România, Ungaria** și **U.R.S.S.** Țara noastră a fost reprezentată de către pionierii Liceului «Dimitrie Cantemir» din Iași, (cîștigătorii finalei campionatului de atletism al școlilor generale, care s-a desfășurat la Cugir), pregătiți de profesorul Maricel Fîcă. Comportîndu-se meritoriu, cei 12 tineri atleți români au reușit să ocupe locul V în clasamentul general, cu un rezul-

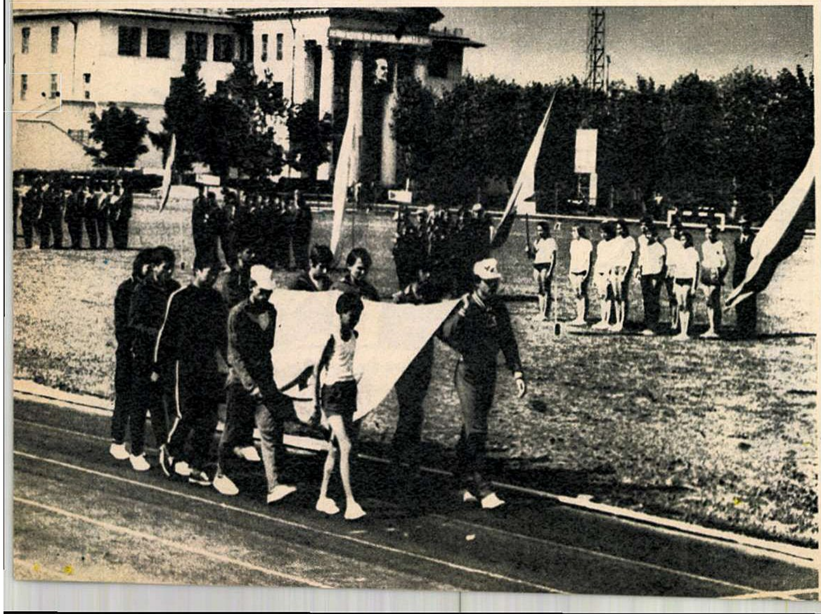

13 august 1969. Pe «Stadionul Tineretului» din Moscova are loc deschiderea festivă a «Tetratlonului atletic internațional al prieteniei».

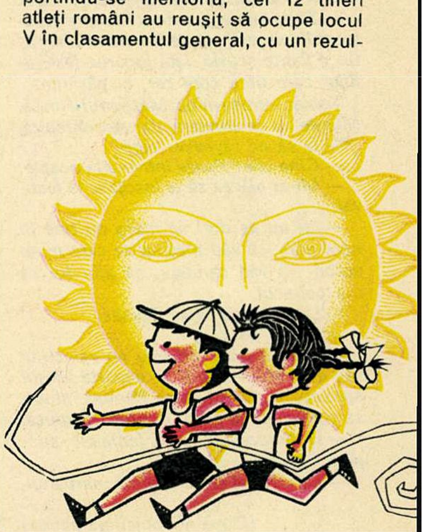

1—2. — Efort și măiestrie. Ochiul magic al aparatului de fotografiat a imortalizat două momente sugestive din evoluția tenismenilor noștri.

3. — Două generații: tenismenii consacrați și aceia care visează la consacrare. Între ei, flori.

«FLOAREA PRIETENIEI»

1 000 de kilometri pe două roți

①

②

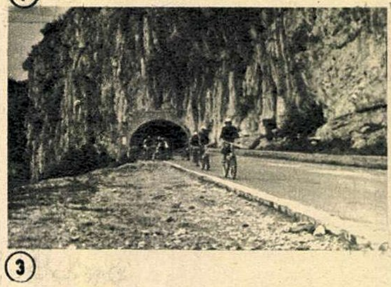

③

④

Sîntem din nou în fața unui eveniment care pledează patetic în favoarea bicicletei. Încă o dată — a cîta oară numai în acest an! — pionierii ne demonstrează, negru pe alb, că acest simplu, ieftin și ingenios mijloc de locomoție bazat pe forța musculară nu-i cîtuși de puțin umbrit de «explozia tehnică» ai cărei martori sîntem, că-n era automobilelor, autobuzelor, trenurilor, avioanelor, hidroglisoarelor și a rachetelor, bicicleta, din motive binecunoscute tututor, nu numai că se menține în actualitate, dar își consolidează poziția.

De data aceasta, autorii respectivei demonstrații sînt 36 de pionieri din Arad, Săvîrșin, Piatra Neamț, Slobozia-Roznov, Săbăoani, Jimbolia și Strooaia, 40 de băieți, de pasionați și experimentați cicliști care, în cadrul finalei marelui concurs desfășurat în iunie pe drumurile județului Neamț s-au dovedit cei mai buni. Drept care, după o scurtă perioadă de antrenament și pregătire, dumnealor și-au încălecat «caii» și-au pornit la drum de-a lungul întregului litoral românesc și bulgar.

Și-a fost «mai ceva» decît într-un vis frumos. Cel puțin așa susțin acum, cînd s-au întors acasă, după ce au străbătut peste 1 000 de kilometri pe două roți, bronzați, veseli și cu tolbele pline de impresii pe care le împărtășesc cu sufletul la gură, ori de cîte ori li se ivește prilejul:

— Cel mai grozav a fost drumul de la Balcic pînă la Varna. Am văzut cum marea scaldă poalele munților...

— Am trecut și prin Tîrnovo, vechea capitală a Bulgariei. E un oraș cu un stil arhitectonic original și cu multe monumente istorice și de artă...

— Dar Golful Burgas, în apele căruia ne-am răcorit, dar Varna cu nisipul ei de aur pe care ne-am prăjit la soare...

— La Asparuhov am făcut cunoștință cu mulți pionieri bulgari, am schimbat insigne și ne-am dat reciproc adresele, ca să ne scriem. Și tot aici am dansat, împreună cu gazdele. Trebuia să-l sărbătorim într-un fel pe Emilian Moisescu, colegul nostru, care n-a mai avut răbdare și a împlinit 14 ani pe traseu...

— Am traversat și Balcanii, la altitudinea de 1 300 m, prin strîmtoarea Șipca...

Drumuri, orașe, sate, priveliști naturale de neuitat, noi prietenii înfiripate-n pripă (dar nu mai puțin trainice din acest motiv). Cei 36 de pionieri participanți la prima ediție a expediției cicloturistice «Floarea prieteniei» (organizată de către Consiliul Național al Organizației Pionierilor, ziarul «Sportul» și Federația română de ciclism) au petrecut în compania bicicletelor 16 zile minunate din această vacanță.

SZABO ZSOLT

1. Popas la Obzor (Bulgaria).

2. Trebuie să ne credeți pe cuvînt, pentru că fotografia nu oferă alte detalii în afară de apa mării, care-i peste tot la fel: sîntem în Golful Burgas.

3. În drum spre Russe.

4. Și... din nou acasă, la Giurgiu, așteptîndu-ne rîndul la chioșcul cu răcoritoare.

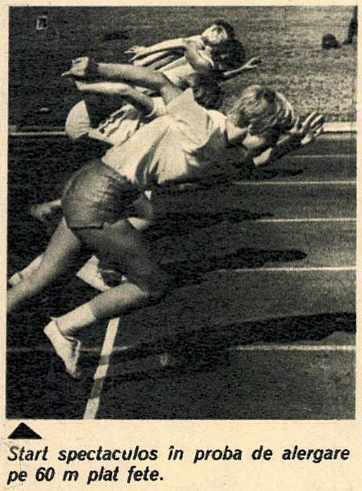

Start spectaculos în proba de alergare pe 60 m plat fete.

tat de 2 517 puncte, superior cu 71 puncte față de cele mai bune performante obținute în țară

De subliniat că, după prima zi de concurs, la alergarea pe 60 m și săritura în lungime, echipa țării noastre se află pe locul II în clasamentul general, evidențiindu-se astfel calitățile de buni sprinteri pe care, în fiecare an, le dovedesc micii sportivi români.

În ziua a doua a concursului (săritura în înălțime și aruncarea mingii de oină), media scăzută a staturii membrilor echipei noastre ne-a dezavantajat întrucîtva, ei fiind depășiți în clasamentul general de către sportivii sovietici (care s-au dovedit cei mai buni din concurs), de bulgari, polonezi și germani. Locul V obținut în acest an reprezintă totuși un succes. (În 1967 am ocupat locul VIII, în 1968 locul VII).

În clasamentul individual, pionierul **Voinea Radu Cociu** a cucerit două medalii de argint (locul II în clasamentul general și la săritura în lungime), iar **Mircea Siminel** o medalie de aur (locul I la alergarea pe 60 m). **Băieții au ocupat locul III în clasamentul neoficial, pe echipe, iar fetele locul V.**

În afara întrecerilor atletice, participanții au avut posibilitatea să cunoască Moscova și să admire frumusețile acestei mari metropole. Apoi, după încheierea competiției, pionierii participanți și profesorii lor au petrecut trei săptămîni de odihnă și recreere în cadrul frumoasei tabere internaționale de la Artek.

Tot în acest timp a avut loc la Moscova și **«Conferința internațională a tetratlonului atletic al prieteniei»**, la care au participat reprezentanți ai organizațiilor și revistelor pentru pionieri din unele țări din Europa și Asia (din partea țării noastre au fost prezenți **Mihai Negulescu,** redactor-șef al revistei **«Cutezătorii»**, și semnatarul acestor rînduri). Ei au purtat discuții pe marginea statutului acestei competiții și au stabilit noi căi de dezvoltare pentru viitor a sportului în general și a atletismului în special.

Fetele și băieții care ne-au reprezentat în această competiție internațională.

PRIVIND REZULTATELE OBȚINUTE ÎN PREZENT, DORNICI DE MAI MULT ȘI MAI BINE, NE ADRESĂM, PRIN INTERMEDIUL REVISTEI «CUTEZĂTORII», TUTUROR PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR DIN ȚARĂ, INVITÎNDU-I SĂ SE PREGĂTEASCĂ CU PERSEVERENȚĂ ȘI SĂ PARTICIPE LA EDIȚIA 1969-1970 A CAMPIONATULUI DE ATLETISM AL ȘCOLILOR GENERALE, CARE VA ÎNCEPE O DATĂ CU DESCHIDEREA NOULUI AN ȘCOLAR. Calea spre Sofia (1970), gazda celei de a XIV-a ediții a «Tetratlonului atletic internațional al prieteniei», trece prin bazele sportive ale școlilor. Am dori ca echipa care ne va reprezenta la această finală să fie cît mai puternică, mai dîrză și mai bună, pentru a aduce noi succese atletismului pionieresc din țara noastră, mai ales că în 1971 vom fi noi înșine gazde.

FLORIAN MORARU
Șeful comisiei sport-turism a
Consiliului Național al Organizației
Pionierilor

Instantaneu dintr-o pauză. Prietenia și bucuria sînt tot timpul prezente.

CLASAMENTUL GENERAL

1. — Uniunea Sovietică — 2 845 p, 2. — Bulgaria — 2 755 p., 3. — Polonia — 2 592 p., 4. — R.D. Germană — 2 584 p., 5. — România — 2 517 p., 6. — Cehoslovacia — 2 455 p., 7. — Mongolia — 2 419 p., 8. — Ungaria — 2 338 p., 9. — Finlanda — 2 113 p., 10. — Franța — 1 539 p.

Cîinele
PRIETENUL O

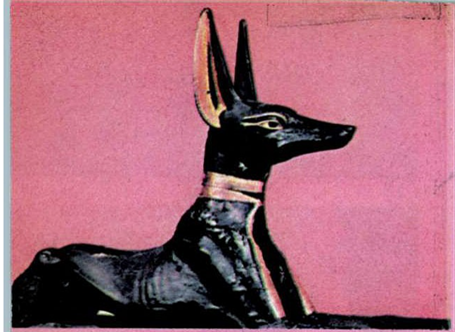
1

PRIMUL ANIMAL DOMESTIC

În zorii timpurilor, cînd începe să urce primele trepte ale civilizației, luptînd cu forțele dezlănțuite ale naturii și cu propriile sale neliniști și spaime în fața necunoscutului, în acele depărtate vremuri cînd își agonisea hrana culegînd roadele sălbatice ale pămîntului și vînînd cu arcul animalele pădurii, omul își găsește un tovarăș credincios într-o sălbăticiune care, încet, încet, se va lăsa domesticită: cîinele. E primul animal îmblînzit. El va trăi de acum înainte alături de om, servindu-l cu credință.

VÎNĂTORI ȘI PESCARI

Cel mai vechi tovarăș de vînătoare al omului a fost cîinele. În urmă cu multe zeci de mii de ani, cîinii trăiau sălbatici în savane ori în păduri, vînînd în ceată rozătoare, păsări și alte animale. Apelînd la instinctul natural al cîinilor, oamenii îi fac să hăituiască vînatul și totodată să-l adune din hățișurile în care se ascunde. În savanele africane, unele triburi de pigmei folosesc cîinii chiar și la vînătoarea elefanților.

Dar unele neamuri de cîini — cum sînt cei polari, în Arctica — se arată a fi destoinici și activi pescari. Ei așteaptă răbdători, ore întregi, pe coastele joase ale oceanului și de îndată ce un pește scoate capul din apă, hap! îl prind cu o mișcare fulgerătoare și-l mănîncă pe loc, după care își reiau veghea stăruitoare pe țărm, în așteptarea altui pește imprudent.

CĂRĂUȘII

Mulți cîini voinici — precum cîinii eschimoși, ciobănești, dogi, alsacieni — sînt înhămați la diferite atelaje: sănii, cărucioare, mici șarete.

Cei mai harnici și rezistenți cărăuși sînt cîinii Extremului Nord — tovarăși de drum ai laponilor și ai eschimoșilor, precum și ai tuturor călătorilor ce străbat întinsurile înghețate ale regiunilor boreale și australe. Cîinii polari parcurg mari distanțe cu 15 km pe oră, înfruntînd geruri de —40° și chiar —50° Celsius. Acești frați ai lui Colț Alb au fost și sînt prețioși auxiliari ai exploratorilor Arcticei și Antarcticei, ei izbutind să transporte oameni și echipament acolo unde tractoarele sau săniile motorizate nu mai pot înainta.

Dar și în zonele cu climă temperată sau caldă cîinii sînt folosiți pentru a căra bidoane cu apă ori cu combustibil, cărucioare, sănii și alte vehicule de mici dimensiuni. Astfel, pe țărmurile Mării Nordului, în timpul refluxului, oamenii satelor de pe coastă adună «fructele mării» — alge, crustacee, scoici, uneori și pești — rămase pe nisipul plajelor și le transportă în lăzi cu tălpici de sanie, trase de cîini.

RIN-TIN-TIN, VEDETĂ DE CINEMA

Decenii de-a rîndul, pe afișele marilor cinematografe ale lumii a apărut imaginea unui splendid cîine-lup, eroul principal a nenumărate filme de aventuri. Rin-tin-tin — acesta era numele lui — a făcut să bată, emoționată, inima multor generații de copii care urmăreau pe ecran peripețiile acestui cîine extraordinar, vedetă a Hollywoodului.

Rin-tin-tin moare, după mulți ani de glorie, în 1933. Unul dintre fiii săi devine, curînd, la rîndu-i o stea a cinematografiei franceze. În timpul celui de al doilea război mondial Rin-tin-tin II a fost înmatriculat oficial în serviciile sanitare ale diviziei 268 a armatei franceze. Uni-

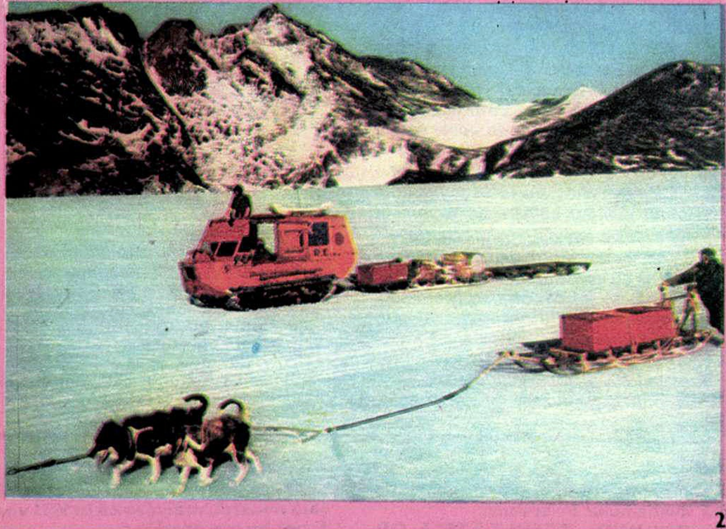
2

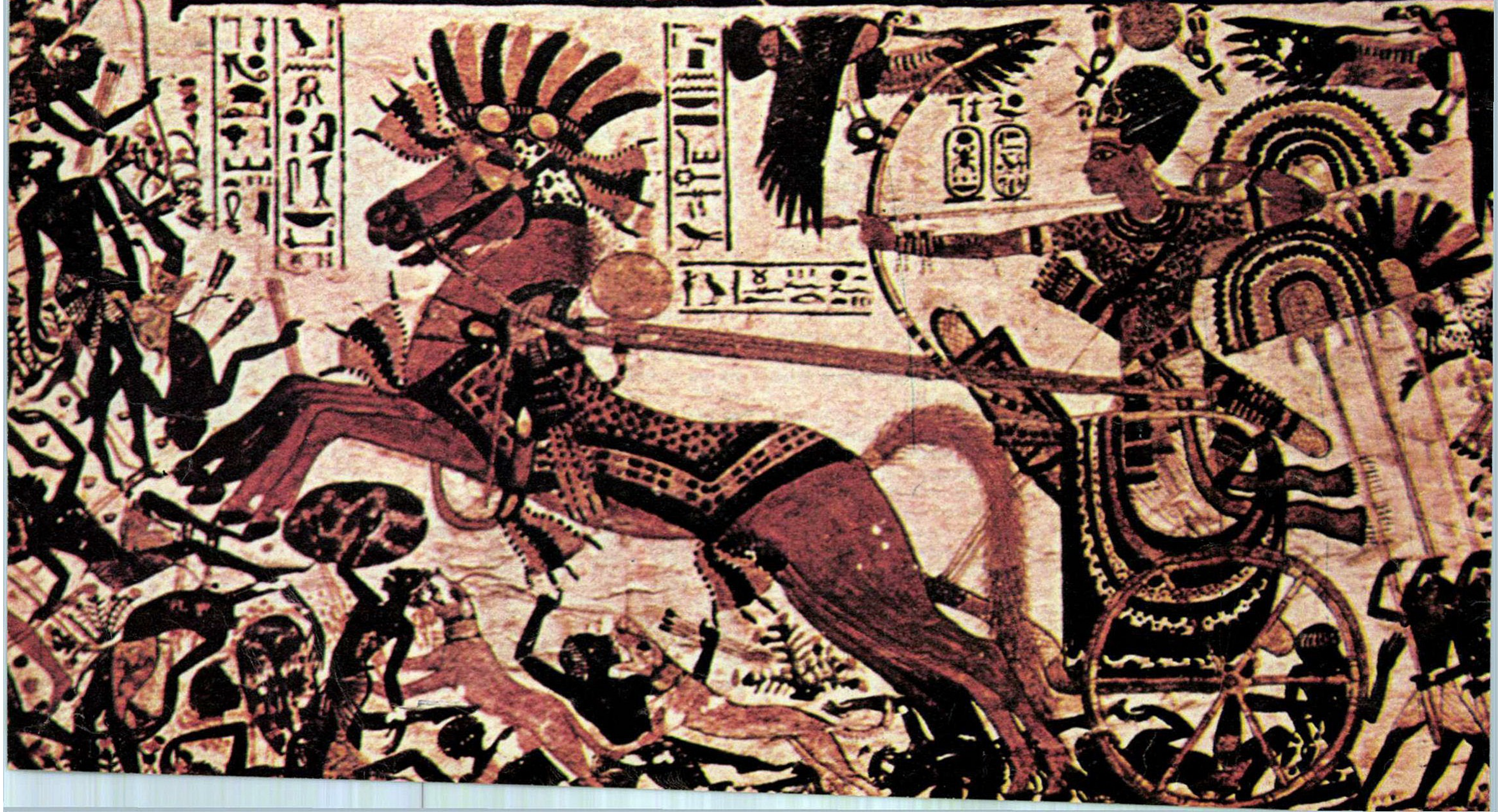
3

4

MULUI

5

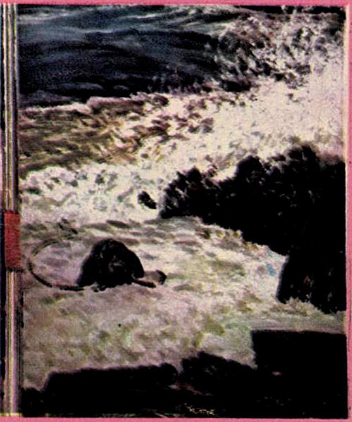
6

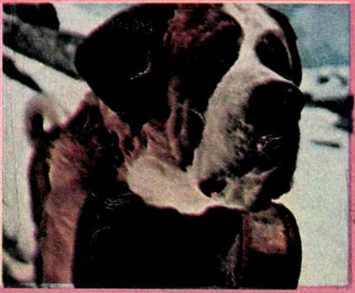
7

tatea sa, fiind încercuită de către trupele hitleriste, a reușit să reziste datorită lui Rin-tin-tin II care, înșelînd vigilența soldaților naziști, a izbutit, noapte de noapte, să treacă dincolo de liniile dușmane, făcînd legătura cu comandamentul diviziei.

Rin-tin-tin II s-a întors din război cu semnul răniților în lupte și cu medalia militară.

---

1. Această statuietă de metal lăcuit a fost creată de un anonim de pe malul Nilului în urmă cu 3 500 de ani.

2. Tractoare cu șenile și sănii trase de cîini — mijloace optime de transport pe «continentul de gheață».

3. Pe un sipet așezat în mormîntul faraonului Tutankhamon, pictorul antic a înfățișat cîini care luptă alături de soldați.

4. Neîntrecuții ogari scoțieni la vînătoare.

5. Atenție!

6. Nouăzeci și doi de naufragiați au fost salvați de Roger.

7. Cîinele Saint Bernard, eroul Alpilor.

8. Un Terra-Nova — cel mai bun înotător din lumea canina — păzind copiii la pescuit.

9. Vedeta a 100 de filme: inegalabilul Rin-tin-tin.

10. O originală sanie trasă de cîini pe nisipul umed al țărmului Mării Nordului.

11. Cîinele mărunt al nordului canadian este un harnic cărăuș.

12. Fisură la conducta de gaze!

13, 14, 15. Laika, Strelka și Bielka au fost în cosmos!

16. O medalie – curajosului Vid.

17. Răufăcătorii vor fi surprinși asupra faptului!

În medalion: Rin-tin-tin II.

8

9

CÎINI POLIȚIȘTI ȘI AGENȚI DE CIRCULAȚIE

Cel mai ascuțit simț al cîinelui este mirosul. Valorificîndu-le această prețioasă însușire, oamenii au dresat cîinii pentru a depista urmele răufăcătorilor. Au fost create în multe țări adevărate școli de cîini polițiști.

Nu de mult, în Anglia, cîinele polițist Sultan a fost distins cu o «Zgardă de onoare» pentru faptul că a salvat unsprezece bărbați și femei, prizonieri ai unei bande de criminali ce terorizau o întreagă regiune.

În serviciul organelor de circulație din unele țări se află cîini care intervin ori de cîte ori copiii care trec nereglementar strada sînt primejduiți de vreun vehicul. Acești originali «agenți de circulație» prind de șorț sau de haină pe cel aflat în pericol și-l trag repede pe trotuar.

Cîinele
PRIETENUL OMULUI

O PROFESIE ORIGINALĂ

Ați auzit de Max? E un vioi cîine ciobănesc din partea apuseană a Olandei, regiune bogată în zăcăminte de gaz natural. Max se află, de mai mulți ani, în serviciul oficiului de distribuire a gazului. El a fost selecționat printr-un concurs la care au participat 50 de «candidați». Materia de examen: capacitatea de a identifica mirosurile cele mai subtile. Max, trecîndu-și cu succes «examenele», a fost antrenat să reacționeze la cele mai slabe efluvii de tetrahidrotyophen, gaz natural al cărui miros oamenii nu-l sesizează. Calificat astfel pentru a detecta orice urmă de gaz, Max «inspectează» zilnic traseul conductelor subterane, întovărășit de un tehnician al oficiului. Orice urmă de gaz, apărută ca urmare a fisurării conductei, este relevată prin lătrături repetate.

CERBERI ȘI SALVATORI DE PROFESIE

Încă din vremuri străvechi, cîinele s-a vădit un ager paznic al casei și al avutului omului. Simbol al datoriei împlinite cu nestrămutată credință, el apare în legendele lumii antice sub chipul neîmblînzitului Cerber, cîine uriaș cu trei capete ce străjuia hotarul dintre lumea terestră și cea subpămînteană, dintre viață și moarte.

În Roma antică, cîinilor le era încredințată paza Cetății, Senatul acordînd fonduri speciale pentru dresarea și întreținerea acestora. Într-o noapte întunecată însă, din pricini nedeslușite, cîinii ce vegheau Capitoliul roman n-au dat de veste că galii, dușmanii Romei, au pătruns în Cetate. Alarma au dat-o gîștele din curțile Capitoliului, și astfel năvălitorii surprinși au fost puși pe fugă. Vreme de secole cetățenii Romei au sărbătorit vigilentele păsări, purtînd simbolic în fruntea cortegiului o gîscă albă pe o lectică daurită, iar cîinii au fost alungați din cetate. Curînd ei își vor recîștiga însă prietenia romanilor.

Inteligența vie, sprinteneala, rezistența la efort și atașamentul față de om, toate aceste însușiri ale cîinelui sînt folosite și în alte direcții.

Sînt țări — ca de pildă Anglia, Uniunea Sovietică, Statele Unite — în care există cîini-salvamar, special dresați să salveze pe cei în pericol de a se îneca. Cel mai celebru dintre eroii unor asemenea întîmplări e landserul Roger. În timpul unui puternic uragan, dezlănțuit în apele litorale ale coastei apusene a Angliei, nava de pasageri «Newfoundland» eșuează pe niște stînci în apropiere de țărm. Apa pătrunde printr-o spărtură în vas. Furtuna e atît de puternică încît nici o barcă de salvare nu se poate aventura pe mare. La porunca stăpînului său — un pescar de pe coastă — cîinele Roger sare în apă, îndreptîndu-se spre nava naufragiată. După o luptă îndîrjită cu valurile, el este ridicat pe bord. Se reîntoarce curînd pe țărm, ținînd strîns în gură capătul unei parîme. Această parîmă va constitui odgonul unui funicular improvizat, cu ajutorul căruia va fi transportat pe uscat întregul echipaj al vasului. Cîinele Roger a salvat astfel 92 de vieți.

EROII MUNȚILOR

În Alpii europeni, ca și în alte regiuni cu munți înalți și primejdioși, sînt dresați cîini de talie uriașă, care-s trimiși să depisteze urmele celor rătăciți în ceață sau ale drumeților acoperiți de zăpezile avalanșelor.

Cîinii Saint Bernard — specifici regiunilor alpine ale Elveției și Austriei — sînt cei mai celebri. Acești cîini poartă agățate de grumaz, cu o zgardă specială, recipiente de băuturi întăritoare sau alimente concentrate, din care naufragiații munților — izolați în locuri inaccesibile — se pot alimenta pînă sosesc ajutoare.

Tot acești uriași ai munților trag, în anumite împrejurări, brancarde — așezate pe schiuri — în care sînt transportați răniții.

CÎINII-EROI

Acum 12 ani, o expediție științifică americană în Antarctica este nevoită să părăsească în grabă baza. Un viscol puternic îi împiedică pe exploratori să-și adune cîinii. Socotindu-i pierduți, ei se îmbarcă. După un an, exploratorul Tuck, unul dintre membrii expediției amintite, se întoarce la aceeași bază pentru a-și reîncepe cercetările. Ajuns în apropierea stației părăsite, el este întîmpinat de lătratul voios al lui Vid, «căpitanul» cetei de cîini pierduți în viscol. Vid — hrănindu-se cu pești și foce vînate de el — așteptase să i se întoarcă stăpînul, păzind tabăra copleșită de zăpadă. El a fost decorat cu medalia Hubbard — distincție care a fost acordată pînă în prezent doar marilor exploratori polari.

Nu puține sînt cazurile cînd unor cîini li s-au acordat pensii pentru serviciile aduse societății. Astfel, celebrului cîine-detectiv Rex al poliției judiciare din Roma, după 10 ani de «serviciu», i s-a acordat o substanțială indemnizație lunară.

COSMONAUȚII

1969 e anul care marchează unul dintre cele mai strălucite evenimente ale istoriei secolelor: omul a făcut primii pași pe Lună.

«Un pas mic pentru om, un salt uriaș pentru umanitate», va spune cosmonautul Armstrong în clipa în care va atinge solul selenar, sintetizînd în puține cuvinte dimensiunile istorice ale momentului.

Această expediție fără precedent, care deschide un nou capitol în istoria pămîntenilor, este rodul unei uriașe mobilizări de energie și inteligență, rezultatul unor lungi și perseverente căutări.

Pe orbita acestor numeroase cercetări și investigații se înscrie și zborul pionierilor spațiului: cîinii Laika, Strelka și Bielka, primii pasageri ai rachetelor lansate — din U.R.S.S. — spre glacialele spații cosmice.

ÎN ISTORIA ARTELOR...

Muzeele lumii găzduiesc numeroase opere de artă, unele create de meșteri anonimi cu mii de ani în urmă, care înfățișează, în chipuri felurite, cîini din toate rasele Pămîntului.

Egiptenii își închipuiau pe zeul Anubis cu cap de cîine și pe multe din monumentele funerare ale Egiptului antic se află siluete sau capete de cîini cu urechile ciulite și botul larg căscat.

Într-un tablou policrom, pictat pe un sipet de lemn prețios descoperit în mormîntul faraonului Tutankhamon, este înfățișată o scenă de război în care, alături de soldați egipteni, participă la atac și cîini dresați. În Mesopotamia arheologii au descoperit figurine de argilă arsă reprezentînd cîini de vînătoare și de luptă. Acest motiv îl vom reîntîlni și în decorația vaselor ceramice ale Eladei antice și în amuletele purtate de feniceni.

O bogată reprezentare a cîinilor oferă operele plastice create în Evul Mediu european. Una dintre cele mai valoroase lucrări ale timpului cu această temă este tabloul «Cîinele din Monteargis» al unui pictor anonim francez din secolul al XII-lea. Această pînză reprezintă o scenă din «Macarie», un faimos poem medieval care povestește cum cîinele cavalerului Aubry de Montdidier doboară pe ucigașul stăpînului său, Richard de Macarie.

Ogari, dogi, prepelicari, pechinezi și o seamă de alți cîini, uriași și pitici, apar de asemenea în lucrările unor artiști ai Renașterii olandeze, italiene și germane: Rubens, Paul de Vos, Benvenuto Cellini, Tintoretto, Tizian, Albrecht Dűrer.

...ȘI ÎN LITERATURĂ

Prieten al omului, simbol al devotamentului, cîinele este eroul multor legende și basme create de imaginația fertilă a popoarelor.

Vă amintiți versul cîntecului popular născut în arcul de piatră al Carpaților?

U! n-Aude, na Vede,
Na Greul Pămîntului,
Ușurelul Vîntului!
Haideți, puișori de lei,
Grăbiți-vă, dragii mei,
Că stăpînul vostru piere
Fără nici o mîngîiere...

E strigătul lui Aliman Voinicul care, aflat în primejdie, își cheamă cei patru cîini ai săi: Aude, Vede, Greul Pămîntului și Ușurelul Vîntului.

Jonathan Swift, autorul neuitatelor cărți despre călătoriile lui Gulliver în țara uriașilor și pe tărîmurile piticilor, a dedicat una din lucrările lui cățelușei sale Aluna. Marele poet francez Lamartine, în cartea sa «Cîinele singuraticului», laudă în cuvinte pătrunse de o mare căldură minunatele însușiri ale cîinilor, după cum o va face și celebrul romancier Alexandre Dumas — creatorul celor «Trei mușchetari» — în lucrarea «Cățelușa mea».

Pe care dintre noi nu l-au emoționat duioasele versuri închinate «Cîinelui soldatului» de catre poetul Grigore Alexandrescu?

Cel mai înflăcărat elogiu îl va aduce cîinelui marele poet englez Byron:

«Ești dăruit, prietene, cu frumusețe,
dar tu nu știi ce-i vanitatea,
Ești puternic, dar nu-ți folosești
abuziv forța,
Ai curaj, dar nu știi ce este
ferocitatea.
Ai toate virtuțile omului și nici una
din scăderile sale.»

AUREL LECCA

ITINERAR COSMIC

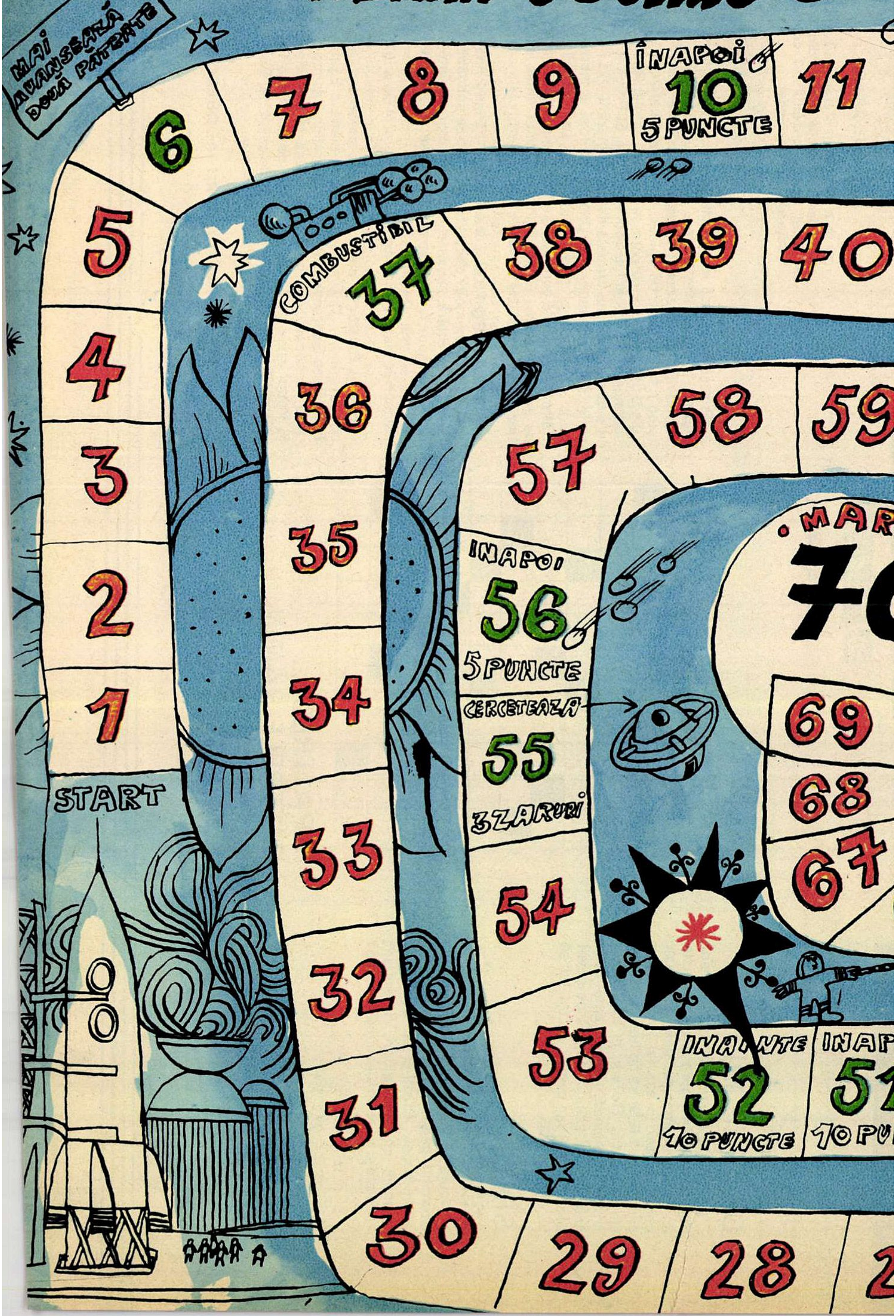

MAI AVANSEAZĂ DOUĂ PĂTRATE
START
1
2
3
4
5
6
7
8
9
ÎNAPOI
10
5 PUNCTE
11
COMBUSTIBIL
37
38
39
40
36
35
34
33
32
31
30
29
28
58
59
57
ÎNAPOI
56
5 PUNCTE
CERCETEAZĂ
55
3 ZARURI
54
53
ÎNAINTE
52
10 PUNCTE
INAP
51
10 PU
MAR
70
69
68
67

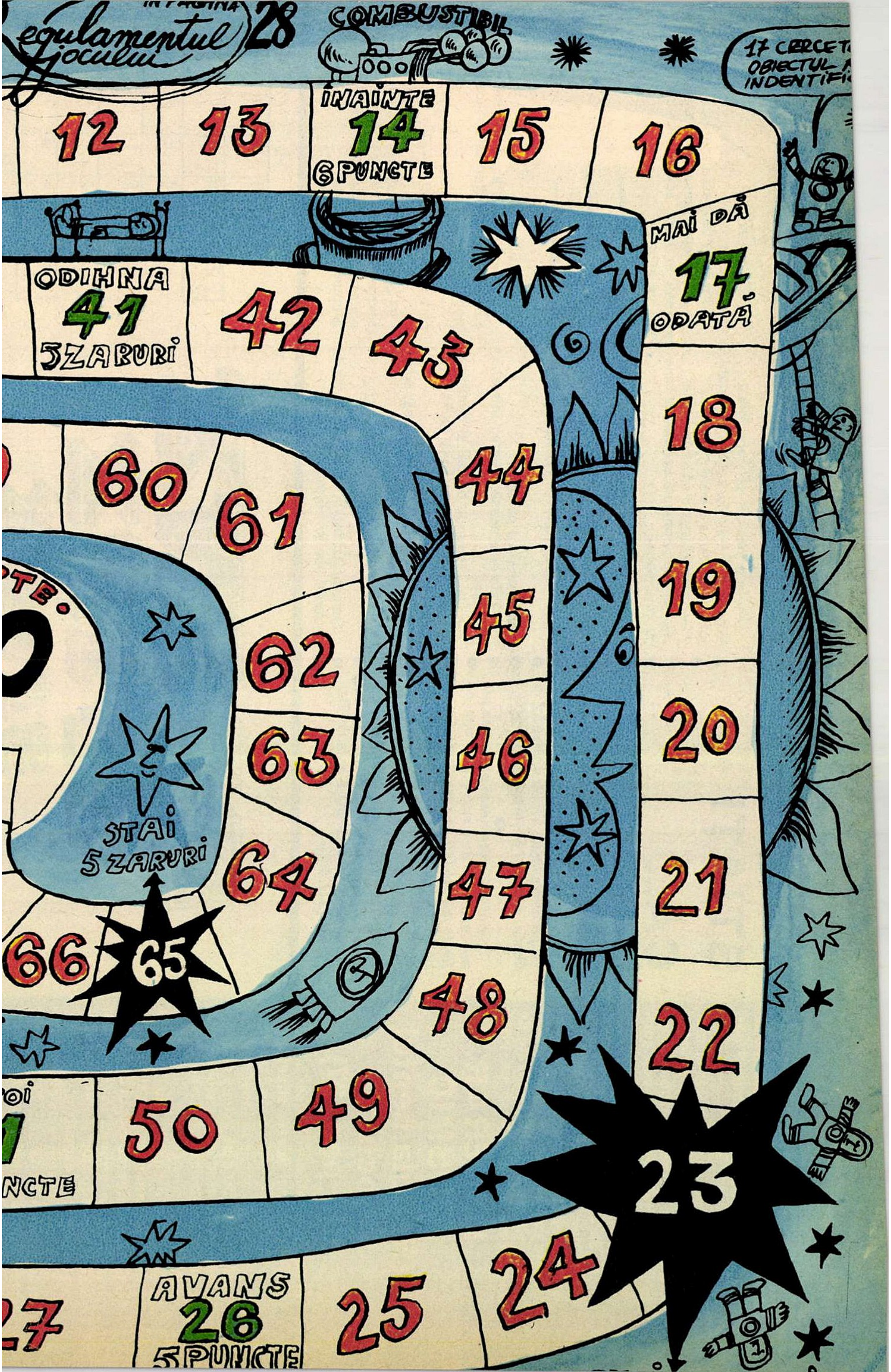

IN PAGINA
egulamentul jocului
28
COMBUSTIBIL
17 CERCET
OBIECTUL
INDENTIFI
12
13
ÎNAINTE 14 6 PUNCTE
15
16
MAI DĂ 17 ODATĂ
18
19
20
21
22
23
24
25
AVANS 26 5 PUNCTE
27
ODIHNA 41 5 ZARURI
42
43
44
45
46
47
48
49
50
OI
NCTE
60
61
62
63
64
65
66
PTE.
STAI 5 ZARURI

La joc participă minimum 2 persoane.

Se folosesc un singur zar și mai multe fise divers colorate avînd o mărime ce permite introducerea lor în pătrățele. Fisele le veți confecționa singuri din carton colorat.

Pentru a ști cine începe jocul, se dă cu zarul.

Cel mai mare număr joacă primul (în ordinea numerelor se alcătuiește ordinea de concurs).

Potrivit cu punctele realizate de zar, fisele se angajează pe pistă

ITINERAR COSMIC (Regulamentul jocului din pag. 27)

unde pot întîlni diverse situații. Iată cîteva din aceste situații:

— Combustibil = înainte 6 puncte.

— Odihnă 5 zaruri = înseamnă că jucătorul trebuie să «stea» de 5 ori cînd îi vine rîndul. În felul acesta ceilalți au posibilitatea să-l depășească.

— Înainte x puncte sau înapoi x puncte înseamnă că jucătorul trebuie să se întoarcă înapoi din drum, numărînd în ordinea inversă, sau să înainteze conform indicației scrise în pătratul respectiv.

Celelalte situații reies din inscripțiile planșei de la pag. 27. Cîștigă, cine ajunge primul pe planeta Marte (căsuța 70).

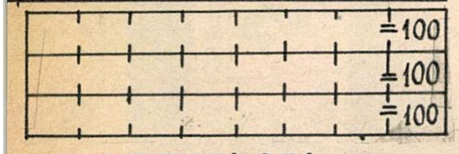

DE TREI ORI 100

Așezați în fiecare pătrățică a celor trei rînduri din figura alăturată cîte un număr alcătuit din una, două sau trei cifre, dar în așa fel încît fiecare cifră (de la 1 la 9) să fie luată numai o singură dată. Ele vor fi așezate în ordine crescîndă. Notați apoi între numere acel semn aritmetic pe care-l socotiți necesar pentru ca totalul să fie egal cu 100.

SÎNTEȚI PERSPICACE?

Figura de mai jos reprezintă un bun exercițiu pentru dezvoltarea «vederii geometrice». Priviți-o cu atenție și spuneți: cîte triunghiuri, hexagoane regulate și romburi sînt cuprinse în ea?

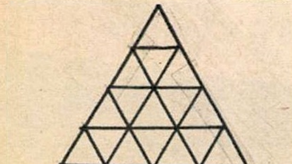

ȘTIAȚI CĂ...

...primele șine de cale ferată, confecționate din lemn, au fost montate în orașul Newcastle din Anglia, în anul 1670?

●

...primele șine de fier au apărut tot în Anglia, în orașul Sheffield în anul 1776?

●

...anul 1801 marchează eliberarea primei autorizații de construcție a unei căi ferate publice (cu vagoane trase de cai) pe distanța de 16 km între două localități din Anglia?

●

...în anul 1895 a fost construită prima locomotivă electrică? Ea a fost utilizată la traversarea subterană a orașului Baltimore (S.U.A.).

GLUME

Lenuța a încercat să joace fotbal cu colegele ei și s-a întors acasă cu genunchii juliți. Mama o vede și exclamă:

— Știam că așa o să se întîmple!

— Ai știut, constată Lenuța, dar mie nu mi-ai spus!

Nicu se joacă pe scări.

— Tata este acasă, băiete? întreabă un domn.

— Da, răspunde băiatul și continuă să se joace. Domnul sună, sună, dar nimeni nu răspunde.

— De ce zici că tata e acasă, cînd nimeni nu răspunde?

— Eu n-am spus că locuim aici.

Franzs Liszt întîlni pe stradă un copil pe care-l opri și-l întrebă:

— Cîți ani ai?

— Șase.

Liszt făcu un gest de mirare:

— Nu înțeleg cum ai putut să te murdărești în halul acesta într-un timp atît de scurt!

Între doi leneși:

— Eu aș vrea să am o mașină care, cînd apăs pe un buton, să-mi facă toate lecțiile.

— Eu aș vrea să am o mașină... care să și apese pe buton!!

Pe o tăbliță din parcul orașului Melbourne scrie: «Cine calcă pe iarbă, plătește doi șilingi amendă. Pentru grupuri... reducere»!

SFINX
SFINX
SFINX
SFINX
SFINX

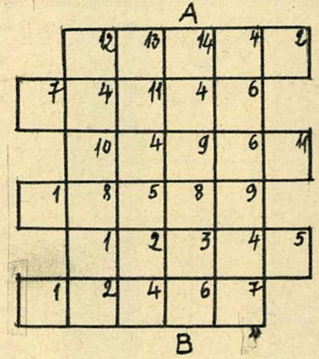

JUDEȚUL ARAD

De la A la B aflați o stațiune balneoclimaterică și obiectiv turistic din județul Arad, iar pe orizontală 3 comune și 3 sate ale aceluiași județ.

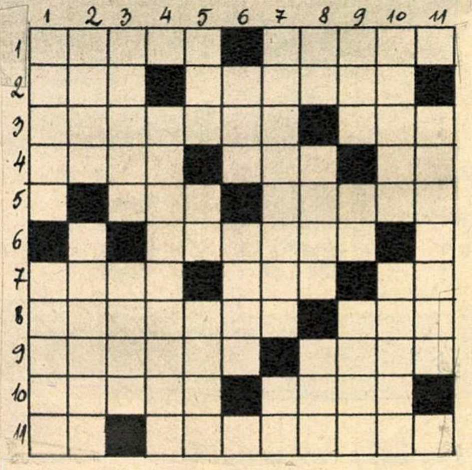

APA TRECE, PIETRELE RĂMÎN...

ORIZONTAL (APA TRECE...) 1) Insuliță de mărgean; Calul înaripat din mitologia greacă născut din sîngele Meduzei și care, lovind muntele Helicon, a făcut să țîșnească izvorul Hipocrene, preferat de muze. 2) ... trece; Mare pe mare. 3) Se plimbă pe-ntinsul mărilor și oceanelor; Oglinzile azurii ale Terrei (sing.) 4) E «mare de spice»!!!; Animal tibetan; În cursă! 5) Interjecție cu care se cheamă rațele; Roci sedimentare odinioară acoperite de ape. 6) Pojghiță la suprafața fierului formată datorită umezelii. 7) Liniște; Kaleh; Deasupra. 8) Una care-a fost la mare (pl.); ... Francisco, port în S.U.A. 9) La... chei!!!; Către. 10) Capitală europeană aflată la mică distanță de golful și portul Pireu; După ce a băut mult, e trezit tot cu apă. 11) La botez!; Udare artificială cu ajutorul canalelor sau aspersiunii.

VERTICAL (PIETRELE RĂMÎN...) 1) Piatră fină sculptată cu un motiv decorativ, servind ca podoabă; Pietruit. 2) Piatră semiprețioasă în culori variate; Unități de apreciere a pietrelor prețioase. 3) Masivul în care se află «Pietrele Doamnei»; În ele stătea balastul de piatră (odinioară); 4) A împietri. 5) De grîu!; Chiot... la începutul iureșului!; În portul național (sing). 6) Bătător la piatră; Munți de prăbușire pe coastele Indiei. 7) Din geometria de piatră a Egiptului; Bebe Georgescu. 8) Parte din eratic!; Vas modelat în trecut din argilă; Se încalecă în poveste. 9) Popor antic pe teritoriul Franței de azi; Soarele piramidelor;... de Islanda, varietate de calcit. 10) Piatră acră; Spărturi de rocă. 11) Piatra cu scîntei.

Prof. **DUMITRU IACOBESCU**

▸ **UN VEHICUL DE NEINLOCUIT IN COSMOS:**

Racheta

▸ **UN VEHICUL DE NEINLOCUIT PENTRU FIECARE ELEV:**

RACHETA *cutezătorilor*

1969

●●●●● SUPLIMENT TEHNICO-ȘTIINȚIFIC EDITAT LUNAR DE REVISTA «CUTEZĂTORII»

«Racheta cutezătorilor» se găsește la toate chioșcurile de ziare. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale și factorii poștali.

Știți să fotografiați?

«Cutezătorii» vă invită s-o dovediți trimițînd la redacție cele mai bune fotografii artistice pe care le realizați. Ele vor apărea la rubrica «Zîmbiți, vă rog!»

DRUMUL MUSCULIȚEI

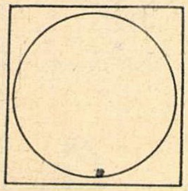

Pe o dală de faianță se găsește desenat un cerc. În punctul negru de la marginea cercului se află o musculiță. Desenați ce drum ar trebui să parcurgă ea pentru a trasa pe suprafața cercului o figură de forma unei rozete cu cinci colțuri, fără a trece de două ori pe aceeași linie, dar avînd voie să întretaie pe oricare dintre ele.

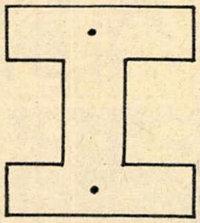

CUM SĂ... TAI LITERA H.

Desenul alăturat înfățișează o suprafață de forma literei H, pe care sînt însemnate două puncte. Încercați să împărțiți această suprafață în patru părți egale și de aceeași formă, trăgînd numai 7 linii drepte, dintre care 3 să treacă prin punctele negre.

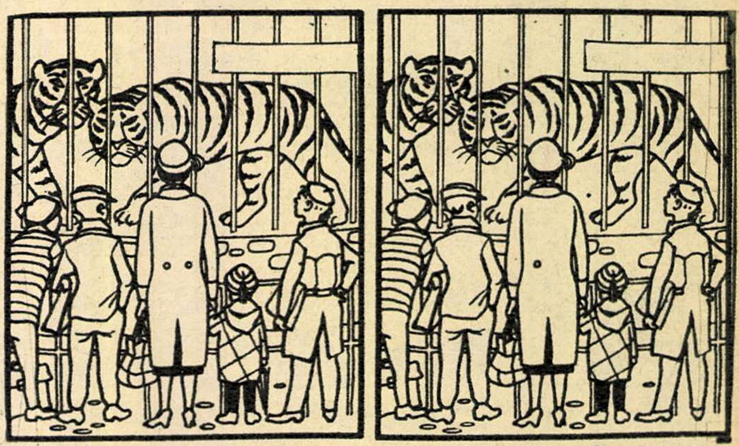

Ce deosebiri sînt între desenul din dreapta și cel din stînga? În total trebuie să găsiți 8 deosebiri.

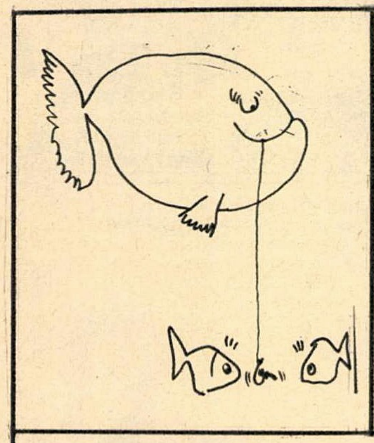

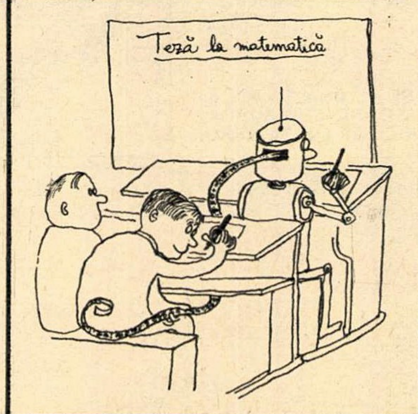

U M O R

cu ASCIU

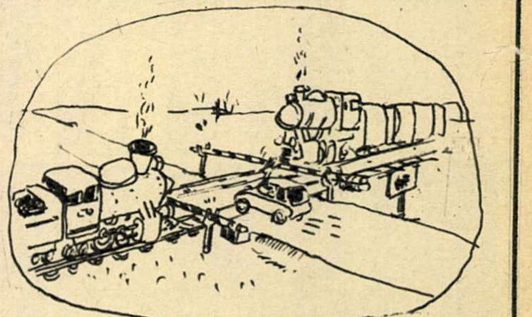

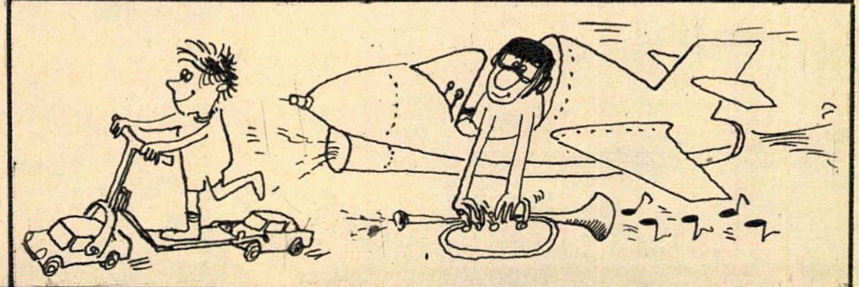

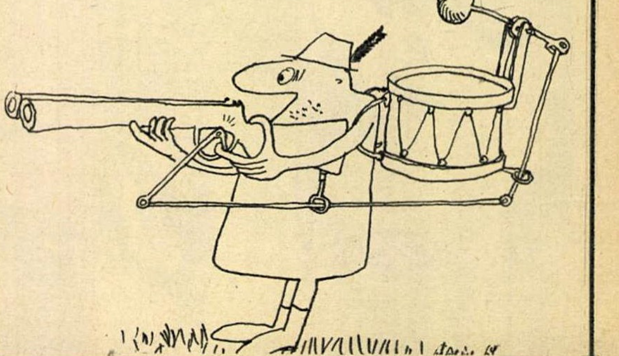

„Marele drum al INCAȘILOR”

7

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: OAMENII LUI PIZARRO AU PUS STĂPÎNIRE PE PALATUL LUI ATAHUALPA. TAMPU SOSEȘTE AICI, DEGHIZAT ÎN CERȘETOR ȘI VRACI, IAR TUPAC ȘI MANCO SE AFLĂ ÎN DRUM SPRE TEMPLUL CELOR TREI FERESTRE.

Scenariu: **DARIE NOVĂCEANU**

Desene: **MIHAI SÂNZIANU**

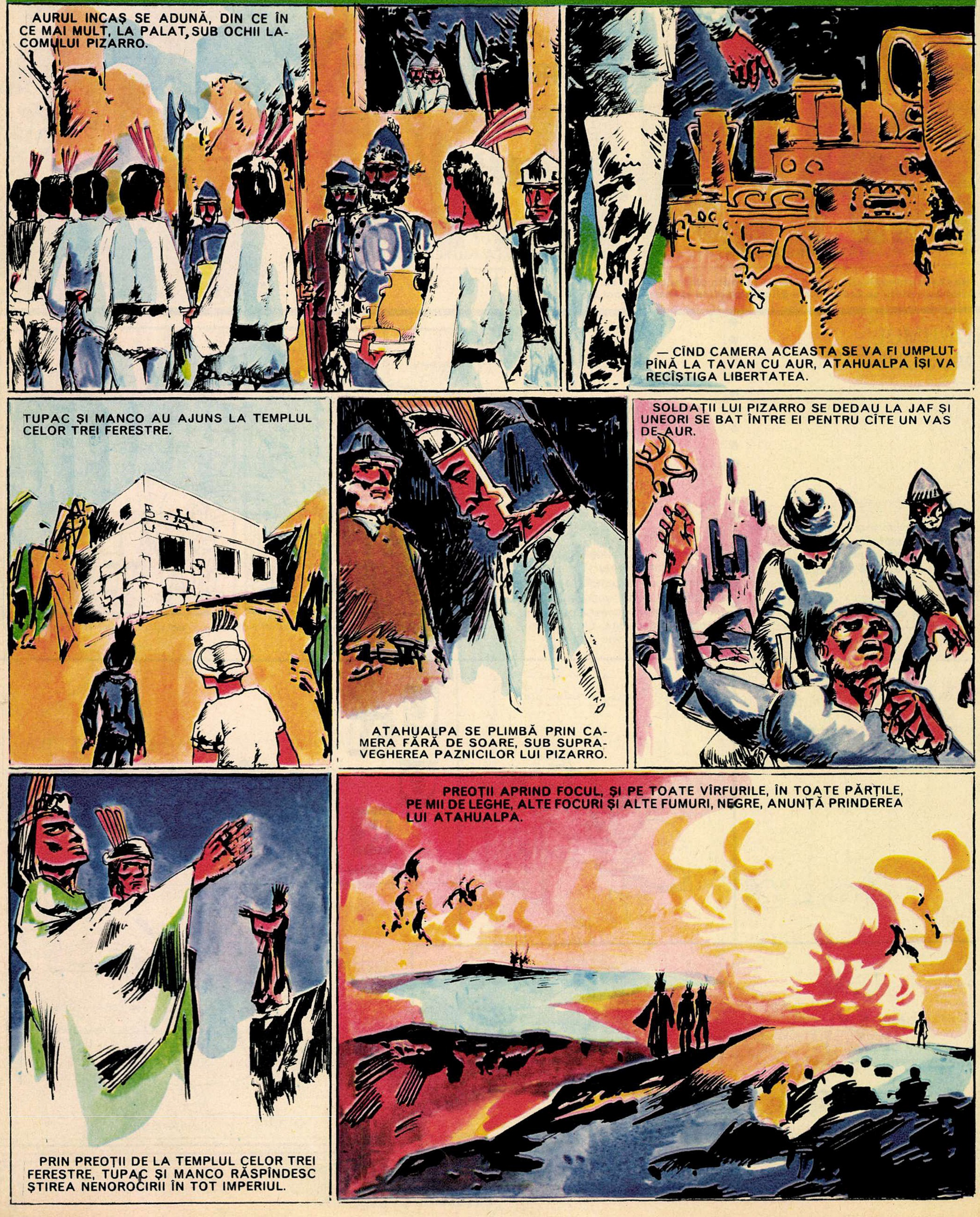
AURUL INCAȘ SE ADUNĂ, DIN CE ÎN CE MAI MULT, LA PALAT, SUB OCHII LACOMULUI PIZARRO.
— CÎND CAMERA ACEASTA SE VA FI UMPLUT PÎNĂ LA TAVAN CU AUR, ATAHUALPA ÎȘI VA RECÎȘTIGA LIBERTATEA.
TUPAC ȘI MANCO AU AJUNS LA TEMPLUL CELOR TREI FERESTRE.
ATAHUALPA SE PLIMBĂ PRIN CAMERA FĂRĂ DE SOARE, SUB SUPRAVEGHEREA PAZNICILOR LUI PIZARRO.
SOLDAȚII LUI PIZARRO SE DEDAU LA JAF ȘI UNEORI SE BAT ÎNTRE EI PENTRU CÎTE UN VAS DE AUR.
PRIN PREOȚII DE LA TEMPLUL CELOR TREI FERESTRE, TUPAC ȘI MANCO RĂSPÎNDESC ȘTIREA NENOROCIRII ÎN TOT IMPERIUL.
PREOȚII APRIND FOCUL, ȘI PE TOATE VÎRFURILE, ÎN TOATE PĂRȚILE, PE MII DE LEGHE, ALTE FOCURI ȘI ALTE FUMURI, NEGRE, ANUNȚĂ PRINDEREA LUI ATAHUALPA.

(Va urma)

HARALAMB ZINCĂ

Roman foileton

DISPĂRUT FĂRĂ URMĂ

O REACŢIE INEXPLICABILĂ (II)

— El e? întrebai.

— Nu... nu e el... Adică, nu ştiu, răspunse din ce în ce mai încurcat. S-ar putea... În fotografie e cu chipiu. Acolo... parcă...

Fotografia-i căzu din mînă, o prinse din zbor şi o lăsă pe măsuţă. Apoi se ridică fulgerător în picioare. Îşi ceru scuze că nu mai putea să rămînă. Îl condusei pînă la uşă.

— Nu vă simţiţi bine?

Nu-mi răspunse. Se grăbea să plece. Închisei nedumerit uşa în urma lui, după care, descumpănit, m-am întors în cameră. Îmi aprinsei o pipă şi începui să mă plimb nervos prin încăpere. Ce se petrecuse oare? Îmi chinuiam mintea în căutarea unei explicaţii, dar fără succes. Descumpănirea mea crescu şi mai mult, cînd, după vreo 20 de minute de la plecarea fostului paraşutist, telefonul sună, iar eu, ridicînd receptorul, auzii un glas care ţinu să mă avertizeze:

— Aţi face bine să nu vă mai ocupaţi de cazul aviatorului Puiu Tudoran.

În prima clipă, crezui că aiurez.

— Aţi auzit ce-am spus? mă luă glasul străin la rost.

— Aş putea să ştiu şi eu cine îndrăzneşte să-mi dea sfaturi?! răcnii eu.

— Un binevoitor.

— Alo!

Prea tîrziu. «Binevoitorul» curmă convorbirea lăsîndu-mă încremenit cu receptorul în mînă. Nu ştiu de ce, primul om care-mi răsări în minte fu Dragoş Balaban. El era «binevoitorul» — pe cine altul aş fi putut să bănuiesc? Şi pentru că tot mai ţineam receptorul în mînă, formai de îndată numărul de telefon al fostului paraşutist care, nu cu mult în urmă, plecase de la mine într-un chip atît de straniu.

Aparatul sună în gol — semn că Dragoş Balaban încă nu ajunsese acasă. În clipa aceea îmi amintii că, în timp ce necunoscutul mă avertiza că ar fi bine să abandonez intenţia de a lămuri cazul lui Puiu Tudoran, auzisem zgomote proprii străzilor. «Cu siguranţă că «binevoitorul» mă chemase de la un telefon public», mi-am spus, încercînd să-mi mai amintesc şi alte amănunte. Mă lăsai în fotoliu. Constatai cu tristeţe că, din pricina uluirii mele, nu reţinusem decît cuvintele «binevoitorului»:«Aţi face bine să nu vă mai ocupaţi de cazul aviatorului Puiu Tudoran». Pipa mi se stinsese. O aprinsei din nou. Eram supărat,nervos, bîntuit de nelinişti. Nu voiam să fac nici o legătura între vizitatorul meu şi avertismentul primit prin telefon, şi totuşi, parcă fără voia mea, un imbold lăuntric mă îndemna la tot felul de presupuneri. Pufăiam din pipă şi gîndeam: «Discuţia cu Balaban a decurs normal pînă în clipa cînd am adus vorba de «Botezul focului» şi de întîlnirea cu aviatorul care i-a salvat viaţa. Pe urmă, atitudinea lui s-a schimbat. A devenit neliniştit... irascibil... s-a făcut palid... a plecat în mod surprinzător, după ce i-am arătat fotografia lui Tudoran... Ciudat! Foarte ciudat... A cercetat fotografia... a scăpat-o din mînă. L-a recunoscut şi nu l-a recunoscut... A plecat lăsîndu-mă între un da şi nu... Apoi, telefonul... avertismentul...» Zău, n-aş fi vrut să fac nici o legătură, dar prea veniseră una după alta.

«Şi chiar dacă Balaban n-ar fi avut nici un amestec în treaba asta cu telefonul anonim, gîndeam eu învăluit în fumul aromat şi dulceag al tutunului, întîmplarea rămînea la fel de stranie şi inexplicabilă. Cineva aflase că mă ocupam de cazul pilotului Puiu Tudoran dat dispărut fără urmă, şi faptul ca atare îl îngrijora. Ba, mai mult, ţinea morţiş să mă intimideze. Cine ar fi putut să fie acest anonim? De ce voia să mă împiedice să dezleg o enigmă care îşi avea originea într-o întîmplare petrecută în urmă cu 17 ani?»

În căutarea unui răspuns, încercai să stabilesc cine altcineva mai ştia de hotărîrea mea de a da curs rugăminţii lui Sorin Tudoran, fiul aviatorului. Nu mă destăinuisem nimănui. E drept, expediasem în provincie două scrisori, dar ar fi fost prea devreme ca vreunul din cei doi foşti camarazi ai lui Puiu Tudoran să poată reacţiona şi, mai ales, într-un asemenea mod. Urmărind un fir logic al deducţiilor, tot la Dragoş Balaban ajungeam, căci era singurul în faţa căruia mă dezvăluisem prezentînd fotografia pilotului dispărut.

Am rămas neclintit în fotoliu preţ de trei ceasuri, pradă supoziţiilor. Se înserase de-a binelea, dar eu tot nu aprinsesem lumina. Deodată, în liniştea adîncă a încăperii, telefonul ţîrîi atît de prelung şi asurzitor, încît am sărit speriat din fotoliu, iar cînd am ridicat receptorul mi-am dat seama că inima îmi bătea nebuneşte:

— Alo! exclamai.

— Casa scriitorului...

— Da, îl întrerupsei cuprins de o presimţire.

— Sper că m-aţi înţeles? mă întrebă ameninţător un glas bărbătesc.

— Adică? întrebai eu propunîndu-mi să prelungesc cît mai mult convorbirea.

— Referitor la cazul aviatorului Puiu Tudoran.

— Nu înţeleg, vreţi să fiţi ceva mai explicit?

Nu, nu mă înşelam; insul de la celălalt capăt al firului nu-mi vorbea degajat, ci încerca să-şi «mascheze» vocea, îngroşînd-o.

— Vă sfătuiesc, spre binele dumneavoastră, să nu vă ocupaţi de acest caz.

— Cum aţi spus? Spre binele meu?

— Exact. Dacă ţineţi la viaţa dumneavoastră.

— Glumiţi, domnule! Izbucnii în rîs... un rîs forţat...

— Nu glumesc...

— Şi dacă nu ţin la viaţă? devenii eu serios.

— Veţi fi silit să vă despărţiţi de ea. Sper că m-am făcut înţeles?

Nu-i răspunsei. Mi se puse un nod în gît. Mai auzii pe fir un clinchet metalic şi înţelesei că celălalt închisese telefonul. Pusei şi eu receptorul la loc. Aşadar, în decurs de trei-patru ore, sfetnicul meu trecuse de la sfaturi la ameninţări: «Dacă ţineţi la viaţă». Mă trecură fiori de gheaţă la gîndul că cineva, aşa tam-nesam, ar fi putut să mă expedieze pe lumea cealaltă. Apoi, izbucnii iarăşi într-un rîs nervos. Îmi displăcu rîsul şi aprinsei lumina. Întunericul se risipi şi mă simţii ceva mai bine. Cercetai ceasul: acele arătau ora 22,35. Mă repezii la telefon să-l chem pe Dragoş Balaban. Voiam să-i aud glasul, acum cît îmi mai stăruiau în urechi cuvintele «binevoitorului». Însă nimeni nu-mi răspunse. Oare să nu fi ajuns Dragoş Balaban acasă? Să fi scos telefonul din priză? De fapt, ar fi avut cine să-mi răspundă, căci nu locuia singur, ci împreună cu o soră mai mare, văduva unui contabil.

Vă închipuiţi în ce stare sufletească mă azvîrliseră toate aceste întîmplări? Mă obseda tot timpul întrebarea: Cine oare ar fi putut să fie într-atît de interesat ca enigma dispariţiei fără urmă a lui Puiu Tudoran să rămînă nedezlegată, încît să fie în stare să treacă de la sfaturi la ameninţări? Sînt dator să vă mai mărturisesc că ideea de a fi căzut victima unei farse am exclus-o din capul locului. În afară de Sorin Tudoran, nimeni nu ştia la ce mă înhămasem. Aşa cum am mai spus, singurul în faţa căruia mă dezvăluisem, doar în parte, scoţînd la iveală o fotografie era fostul paraşutist. Cine să organizeze farse pe tema investigaţiilor mele? Să fi împărtăşit Sorin Tudoran cuiva secretul nostru? N-ar fi fost exclus. Totuşi, fiul aviatorului locuia într-o comună de pe frumoasele meleaguri ale Năsăudului, departe de Capitală. M-am văzut nevoit să recunosc că enigma abia acum devenea enigmă. Să reţinem, deci, că exista cineva care dorea ca deznodămîntul vînătorului aerian să rămînă învăluit în taină... să rămînă, aşa cum arătase adresa oficială, «dispărut fără urmă». Acel cineva, cu sau fără voie, se trădase, săvîrşind astfel o greşeală ce se cerea exploatată. Cine era însă omul într-atît de interesat să nu se clintească o filă din dosarul îngălbenit de vremuri al locotenentului de aviaţie Puiu Tudoran? Iată întrebarea cu care am adormit în gînd în noaptea aceea.

(Va urma)

POŞTA
REDACŢIEI

Iată-vă, numai de cîteva zile, din nou la şcoală! Scrisorile voastre păstrează încă aerul proaspăt de munte, florile pe care ni le-aţi trimis între filele scrise nu şi-au pierdut parfumul şi culoarea. Amintirile culese din vacanţă, din tabere şi excursii sînt încă vii. Un grup de 44 pionieri ai Şcolii generale Pojorîta-Galaţi ne scriu: «Ne întoarcem din Delta Dunării bucuroşi şi fericiţi că am văzut atîtea minunăţii. Ne-am scăldat şi în Marea Neagră! Nu vom uita niciodată aceste zile de vacanţă».

Ciornea Mihai din Buzău, ne-a mărturisit că a pregătit o surpriză colegilor. Reintors de curînd de la bunici, din munţii Vrancei, a adus o «foarte interesantă» colecţie de fluturi şi gîndaci, cum spune chiar el. Aşteptăm, dragă Mihai, să ne spui cum a fost primită surpriza ta de către colegi şi dacă nu cumva a fost «eclipsată» de o alta, «şi mai şi»...

«De curînd, din iniţiativa unui mănunchi de pionieri din localitate a luat fiinţă un cerc rebusist. Ne-ar bucura dacă acest eveniment, destul de important pentru noi, dornici de-a ne îmbogăţi multilateral cunoştinţele, ar fi consemnat în revista **«CUTEZĂTORII»**, scriu mai mulţi pionieri din Sighişoara.

După cum vedeţi, prieteni, vă îndeplinim dorinţa şi adăugăm urările noastre de succes tînărului vostru cerc rebusist.

Pentru cei care vor să intre în corespondenţă cu acest cerc, iată-i adresa: **Biblioteca centrală municipală, secţia copii. Cercul rebusist «Cetatea cutezătorului», Piaţa Lenin nr. 23, Sighişoara.**

Încă mulţi alţi pionieri, din diferite colţuri ale ţării, sînt amatori de corespondenţă, de schimburi de vederi, de timbre, şerveţele. Pentru toţi aceştia, iată, din nou prezentă

Căsuţa cu adrese:

Oprişan Rodica, str. George Enescu nr. 7, Craiova; Ghiţă Carmen, Sanatoriul T.B.C. Geoagiu-Hunedoara; Geonea Victoria, şos. Giurgiului nr. 208. Piteşti; Pavel Aurelia comuna Otopeni B-dul R.S.R. nr. 309, municipiul Bucureşti; Ştefănescu Ileana, str. Unirii nr. 80, Craiova; Axinte Lucian, str. Anton Pann nr. 16, Brăila; Paul Nancă, str. Gării nr. 8, Titu; Perpelea Mircea, comuna Morunglav-Olt; Ciobanu Ion, str. Grindului nr. 1, blocul C. 2, scara A ap. 14. Ploieşti; Tudorache Marian, Calea Griviţei nr. 136, Bucureşti; Focşăneanu Dan, str. 1 Mai nr. 32, Galaţi.

P.S. Redacţia revistei «Cutezătorii» mulţumeşte tuturor acelora care au felicitat revista cu ocazia apariţiei celui de-al 100-lea număr al ei.

ȘOIMII CARPAȚILOR

9

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:
ÎN LUPTA AERIANĂ ANGAJATĂ DEASUPRA CASEI PĂDURILOR ESTE AVARIAT AVIONUL PILOTULUI NEGRESCU. EL ÎNCEARCĂ O ATERIZARE FORȚATĂ. CODRUȚ ÎI IESE ÎN ÎNTÎMPINARE.

Scenariu: PETRE GHELMEZ Desene: POMPILIU DUMITRESCU

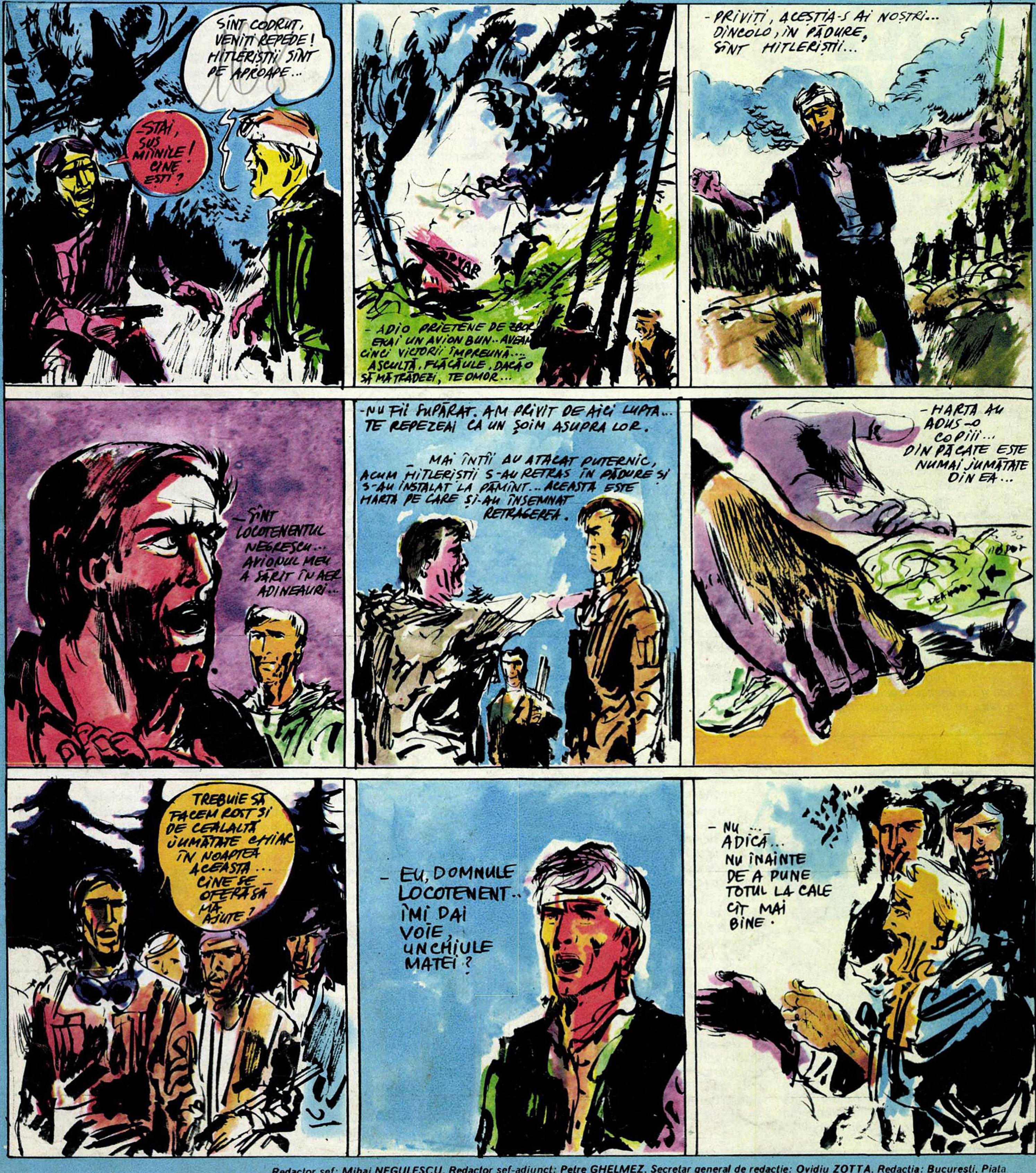
SÎNT CODRUȚ, VENIȚI REPEDE! HITLERIȘTII SÎNT PE APROAPE...
-STAI, SUS MÎINILE! CINE EȘTI?
-ADIO PRIETENE DE ZBOR. ERAI UN AVION BUN... AVEAM CINCI VICTORII ÎMPREUNĂ...
ASCULTĂ, FLĂCĂULE, DACĂ O SĂ MĂ TRĂDEZI, TE OMOR...
-PRIVIȚI, ACEȘTIA-S AI NOȘTRI... DINCOLO, ÎN PĂDURE, SÎNT HITLERIȘTII...
-SÎNT LOCOTENENTUL NEGRESCU... AVIONUL MEU A SĂRIT ÎN AER ADINEAURI...
-NU FII SUPĂRAT. AM PRIVIT DE AICI LUPTA... TE REPEZEAI CA UN ȘOIM ASUPRA LOR.
MAI ÎNTÎI AU ATACAT PUTERNIC, ACUM HITLERIȘTII S-AU RETRAS ÎN PĂDURE ȘI S-AU INSTALAT LA PĂMÎNT... ACEASTA ESTE HARTA PE CARE ȘI-AU ÎNSEMNAT RETRAGEREA.
-HARTA AU ADUS-O COPIII... DIN PĂCATE ESTE NUMAI JUMĂTATE DIN EA...
TREBUIE SĂ FACEM ROST ȘI DE CEALALTĂ JUMĂTATE CHIAR ÎN NOAPTEA ACEASTA... CINE SE OFERĂ SĂ MĂ AJUTE?
- EU, DOMNULE LOCOTENENT... ÎMI DAI VOIE, UNCHIULE MATEI?
- NU... ADICĂ... NU ÎNAINTE DE A PUNE TOTUL LA CALE CÎT MAI BINE.

VA URMA

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef-adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1 telefon 176010 Administrația: Editura Scînteia, București, Piața Scînteii nr. 1 telefon 176010 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii
Redactor de număr: HORIA ARAMĂ Redactor artistic: Ioan DONCA. Tehnoredactor: Rozalia BARANY.
Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă 41033

2 lei